

A scenic landscape featuring a calm lake in the middle ground, reflecting the sky and surrounding mountains. The foreground is dominated by a field of vibrant purple flowers, likely heather, which are slightly out of focus. The background shows rolling green hills and mountains under a soft, hazy sky, suggesting a sunrise or sunset. The overall atmosphere is peaceful and natural.

*Завръщане
в Рая*

Константин Няголов

Константин Няголов

Завръщане в Рая

БАЩА НА ЛЮБОВТА

fatheroflove-bulgaria.com

Април 2020

Съдържание

ПРЕДИСЛОВИЕ	3
ЗАВРЪЩАНЕ В РАЯ.....	6
ДВАТА ПЪТЯ И ДВЕТЕ ЦАРСТВА.....	11
ИСУС ХРИСТОС И СПАСЕНИЕТО ОТ ГРЕХА И СМЪРТТА..	13
ПАРАЛЕЛНО ХРИСТИЯНСТВО	21
СМЪРТОНОСНИТЕ ИЗМАМИ НА САТАНА.....	27
ПРОГЛЕЖДАНЕТО ОТ САВЕЛ КЪМ АПОСТОЛ ПАВЕЛ.....	73
ПЪТЯТ НА ЛЮБОВТА – ОТ ЕРОС КЪМ АГАПЕ	77
ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА	82
ТРИТЕ ПОСЛЕДНИ ВЕСТИ КЪМ СВЕТА	90
ЗАКЛЮЧЕНИЕ.....	100

ПРЕДИСЛОВИЕ

Решението ми да напиша тази книжка е с цел да помогна в търсенията и разсъжденията на всеки мислещ читател, който си задава сериозни въпроси относно смисъла и целта на живота. Въпроси относно Бог, вярата, християнството, правилното разбиране на Библията, предстоящите събития в света, съдбата на човечеството като цяло и на всяка една отделна личност. Трябва да кажа, че всички живеем в един изключително грешен и измамен свят, като малцина са тези които разбират какво точно се случва в момента и които са способни да вземат правилни решения в живота си. Цялото човечество е измамено по всевъзможни начини и с огромна скорост се носи към сигурна гибел. Измамани са и вярващи и атеисти, и християни и нехристияни, и учени и необразовани, млади и стари. Почти всички (с малки изключения) се носят сляпо по мътното течение на живота без да знаят (и дори не мислят) защо са се родили, защо живеят и накъде отиват. Поради греха, човешкото мислене, ум, интелект, разбиране на действителността (особено в духовната сфера) е жестоко увредено, заслепено и е много трудно да „прогледне“ и да се получи „просветление“ за истината, да се избегнат измамите и заблудите, които водят до вечна смърт. Никой не е застрахован от тези опасности, включително и вярващите християни. Лично аз колкото и да е трудно и тъжно да призная, също съм бил измамен. Първо, като атеист – невярващ, а после като човек приел християнската вяра преди повече от 25 години, но едва съвсем наскоро ос-

ъзнал и разбрал, че една основна част от вярванията ми (като тези за Божията идентичност и характер) са били погрешни и се наложи по много болезнен начин и след нелека вътрешна борба да правя корекции във вярата си и смяна на посоката. За първи път научих относно спора за Божията идентичност от интернет. Едната стандартна и популярна теза (учение-доктрина) за Бог Троица или Бог Триединство (на която и аз много години бях поучаван) и втората за Бог Отец и Неговият Единороден и буквален (а не метафоричен) Син, Господ Исус Христос, което включва и въпроса за Божият характер. Бях поставен на кръстопът и ми беше необходимо около една година време за проучване и сравняване на текстове докато успея да осъзная истината за Отец и Сина, в противовес на измамата за някаква несъществуваща Троица. Признавам си, че не ми беше много лесно през цялото това време. За приемането на втората също изключително важна истина за Божият милостив и ненасилствен характер, обаче ми беше необходимо не повече от една минута. Изявлението на Исус че: „**Който е видял Мене, видял е Отца.**“ (Йоан 14:9) беше напълно достатъчно, за да го повярвам и приема без предразсъдъци или някакви задълбочени изследвания. Бог е милостив, не убива и не наказва никого (точно както това е изявено от живота на Неговия Син Исус Христос) е една изключително радостна, благославяща, животворяща и спасителна вест за всеки един жител на планетата. Ежедневното ми изследване на Библията само потвърждава този чудесен факт. Благодаря на Бог и Го славя за Неговата милост, че ми даде (както и на все-повече хора) тези просветления и Библейски истини преди да е станало прекалено късно. Именно поради тази причина се почувствах подбуден да напиша настоящата книжка в която да споделя и представя доколкото ми е възможно пред читателите тези важни въпроси, за да могат и те да започнат да различават измамите на Сатана и плътта от

библейската истина, да се коригират според Писанията, да не погинат, а да живеят във вечността.

Живеем в най-опасните и коварни времена от човешката история. Пред прага сме на най-великите и последни събития преди радикалната промяна на битието и осъществяването на „копнежът на вековете“, а именно – Второто пришествие на Господ Исус Христос на земята и вземане на очакващите Го вярващи спасени за вечен живот в Божието царство. Длъжен съм да предупредя и същевременно да насърча читателите, че всеки лично трябва да проверява и осмисля написаното в следващите страници и да ги сравнява както **„беряните“** с Библията, **„за да видят дали това е вярно“**, защото **„човешкото сърце е измамливо повече от всичко и е страшно болно“**. Никой да не приема безкритично, уповавайки на себе си, на мен, на пастори и всякакви духовни учители и водачи, а само на Бог и Неговото Слово. Молитвата ми към Бог е всеки читател да бъде ръководен от Христовия Дух, за да може правилно да разбере написаното, което да го подтикне към сериозен размисъл, лично задълбочено изучаване на Божието Слово, за правилното му разбиране, което да му послужи за духовно израстване, осветление, благословение, за корекции на вярата (ако това е необходимо), и преобразяване на характера, за спасение и вечен живот.

От автора

ЗАВРЪЩАНЕ В РАЯ

В Библията, която е Божието слово е описана цялата история на света. Тя е едно послание от Твореца към творението, един пътеводител към Бога и вечния живот. Започва от книгата Битие където е представено сътворението на човека (Адам и Ева). Съобщава за извършването на първия грях (на недоверие в Бога) в Едемската (Райската) градина чиито последици са деградация, страдания, смърт и изгубване на вечния живот. Още там обаче поради голямата Си милост Бог им съобщава Своя предварително съставен план, за спасение и осигуряване на Спасител. Обещанието – пророчество за спасение гласи:

„Ще поставя вражда между теб и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата.“ (Битие 3:15).

Това е обещание за избавител - Исус Христос. Грехът нанася ужасни поражения на мисленето, ума, и характера на Адам и Ева, което увреждане те предават на следващите поколения и донасят неописуемо окаянство, скърби, неправди, болки, страдания и смърт. От потомците на Адам произлизат многобройни племена, народи, царства, империи, държави, като са в постоянни съперничества и унищожителни войни, които ще продължат до самия край на света в този му грешен вид. В тази вече около 6000 г. история съществуват няколко основни събития. Освен сътворението и появата на греха и смъртта, такова събитие е

унищожаването на човечеството с всемирен потоп. Това е било последница от лавинообразно увеличаващата се поквара, нравствена деградация, ужасно зло и грях, а не някакво наказание от Бога. От водите на потопа се спасяват само 8 души – Ной и семейството му, който единствен се е оказал праведен и по нареждане от Бог построява специален спасителан кораб-ковчег, чрез който да се избави от водите, за да остави потомство и да даде начало на ново поколение, нова генерация, която повторно да насели земята. Тази нова генерация обаче отново тръгва в погрешната посока на своите предшественици. Посока на гордост, себевъзвеличаване, вършене на всякакво зло, омраза, жестокости, лъжи и измами, бунт против ближните и против Бога и всичко това разбира се водещо неизбежно до погибел и смърт. Светът бързо достига точката и състоянието на предпотопните жители. В този изключително окаян и тъмен час от човешката история според Божия план се случва третото събитие. Точно тогава се ражда обещаният Месия – Спасител, Божият единороден Син – Исус Христос. Той идва, за да изяви пред хората и пред вселената истинския любящ, ненасилствен, и милостив характер на Бог Отец (**„Който е видял Мене, видял е Отец“** – Йоан 14:9). Да могат грешните човеци най-после да познаят своя оклеветен от Сатана и от собственото си изкривено мислене и разбиране Творец. Виждайки Неговия чудесен и свят характер да се покаят за греховете си и да им се прости. Това обаче не се случва и безумните и подстрекавани от Сатана човеци убиват и разпъват на кръст Божия Син, Този чрез Когото единствено е можело да се спасят. Изявата обаче на този милостив характер чрез живота и най-вече чрез жертвата на Исус Христос на кръста не остава напразно. Тя дава и ще продължава да дава чудесни плодове на вяра за спасение и вечен живот до края на благодатното време на този свят:

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде

Своя Единороден Син, за да не погине нито един който вярва в Него, но да има вечен живот.” (Йоан 3:16)

„Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден.” (Марк 16:16)

Човекът сам осъжда себе си чрез неверието си. Който отхвърля Бог, сам прекъсва живителният поток протичащ от Твореца Бог към творението – човек и всъщност се самоубива. Неверието е самоубийство. Грехът е самоубийство.

Всеки жител на планетата е поканен да приеме и да се възползва, чрез вяра от този неизказано скъп небесен Дар. Времето бързо изтича. Наближава момента на заключителното финално събитие за този бунтовен, загиращ от грях, от неверие, духовно невежество и слепота, нежелаещ да се откаже от злото и да се покае за греховете си свят. Писанието призовава всеки човек към спасение, докато все още не е стнало прекалено късно:

„Към Мене погледнете и спасени бъдете, всички земни краища; защото Аз съм Бог и няма друг.” (Исая 45:22)

Псалмистът е записал:

„Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия.” (Псалм 91:11)

Сам Исус Христос обявява:

„Ето ида скоро; и у Мен е наградата, която давам да отплатя на всеки според каквито са делата му.” (Откровение 22:12)

„На този който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах

със Своя Отец на Неговия престол.” (Откровение 3:21)

Предстои едно завръщане на човечеството в Рая, в Райската градина (в Едем). След едно 6000г. прекъсване, лутане, мъчително физическо и духовно пътуване „в пустинята” поради греха, вярващите, праведните, преобразените и възстановените по **„Божий образ и подобие”** ще се завърнат в своята истинска родина. Причината за този хилядолетен период на скитане е неспособността на човека да осъзнае, повярва и възстанови (но само с Божията сила) характера на Адам и Ева отпреди грехопадението. След дългото скитане от Едем към Едем, от вечност към вечност, очистените от всеки грях и преобразените най-после ще се завърнат у дома при своя чудесен, любящ небесен Отец и при Неговия възлюбен, единороден Син Исус Христос и този път без повече раздяла и завинаги. В Новия Ерусалим ще живеят само приготвените за чистата и неопетнена атмосфера на небето: **„И в него няма да влезе нищо нечисто, нито онзи, който върши мерзост и който лъже, а само записаните в книгата на живота на Агнецца.”**(Откровение 21:27) Човек сам се изключва от небето чрез неверието, греховете и необновеният си покварен, егоистичен и убийствен характер.

Апостол Петър е записал:

„А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда.”
(2Петрово 3:13)

Апостол Павел добавя:

„А според както е писано: каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е идвало, всичко това е приготвил Бог, за тези които Го обичат.” (1Коринтяни 2:9)

А възлюбеният ученик на Господ Исус Христос – апос-

тол Йоан заключава:

„Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; първото премина. И седящият на престола рече: Ето, подновявам всичко. И каза: Напиши, защото тези думи са верни и истинни!“ (Откровение 21:4-5)

ДВАТА ПЪТЯ И ДВЕТЕ ЦАРСТВА

Всеки човек в този свят се ражда с паднало, адамово естество, с вродена склонност към грях, но също и с дълбоко заложен в сърцето копнеж към Бог и вечен живот. Това са две естества, два пътя и две противоположни царства. Първото води към смърт, второто към вечен живот. Всеки човек има свободна воля и правото да избере по кой път да върви през живота си, на кого да служи и съответно в кое царство да попадне в края. И двете царства имат свои представители: Луцифер – Сатана и Господ Исус Христос. Първото е царството на силата, на бунта, гордостта, егоизма, материализма, постиженията, себевъзвеличаването, измамата за вроден източник на живот, изопачена представа за Бога и всичко това завършващо със смърт. Второто е царството на вярата, смирението, отношенията и характер на милост, правда и любов, послушанието на Божията воля (закон-характер) и съответно водещо към царството на непреходна небесна слава и вечен живот. В Библията е записано: **„изберете днес на кого искате да служите!“** (Исус Навин 24:15)

„Ето, днес положих пред тебе живота и доброто, смъртта и злото. Днес викам небето и земята за свидетели против вас, че положих пред вас живота и смъртта, благословенията и проклятията; затова изберете живота, за да живееш ти и потомството ти.“ (Второзаконие 30:15,19)

Това е покана и предложение за свободен избор от страна на Бог към всеки жител на планетата. Кой каквото си избере, това и ще получи. Бог не носи вина за погрешния избор на човека, защото му е предоставил всичко необходимо за неговото спасение – и пътеводител Библията, и Спасител от лъжата, греха и смъртта – Господ Исус Христос: **„Аз Съм пътят, и истината и животът!“** (Йоан 14:6) Моля се за всеки читател на тези редове сериозно да размисли по кой път върви, накъде се е запътил в живота си и къде ще стигне в края. Моля се да направи правилния избор. Да смени посоката и грешния път по който е вървял досега, (ако това е така), за да не погине безсмислено, но да живее. Пътят на смъртта е широк (привидно и измамливо привлекателен и „лесен“) като мнозинството винаги е вървяло и в момента продължава да върви по него и ежедневно и да масово погива. Божият път е тесен, стръмен и трънлив, (затова малцина вървят по него) но в края се намира Божието царство на славата и вечния живот. Ето призова на Господ Исус Христос:

„Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които преминават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират.“ (Матей 7:13-14)

Читателю, съдбата ти е в твоите ръце! Никой друг не може да решава вместо теб. Никой няма да носи отговорност или вина, ако направиш погрешен избор и погинеш, а единствено, лично и само ти!

Запомни: Изборът е твой! Само ти решаваш!

ИСУС ХРИСТОС И СПАСЕНИЕТО ОТ ГРЕХА И СМЪРТТА

Както вече споменахме, след грехопадението на Адам и Ева, всеки техен потомък, всеки човек в този свят се ражда „заразен с вируса на греха“, което го прави временен и смъртен, **„Защото заплатата на греха е смърт...“** Независимо колко дълго живее човек, рано или късно умира.

Ето една илюстрация, за да може всеки ясно да разбере състоянието в което се намира човечеството и какъв е единственият изходен път. Хищниците раждат хищници. Вълкът ражда вълчета, които ядат месо. Те не могат да пасат трева. Овцата ражда агнета, сърната - сърнета. Те пасат трева и не могат да ядат месо. Както е казано в Библията „всяко според вида си.“ След грехопадението на Адам и Ева всеки човек по наследство вече се ражда с грешно - егоистично естество, с изопачено мислене и е смъртен. Греха го е превърнал в егоист - „хищник“, във „вълк“ който иска да яде месо – т.е. той съзнателно или не, е склонен да върши и върши всевъзможни грехове, леко, естествено и без никакво усилие. Той не може да избяга от естеството си, колкото и да се напруга и да се старее. Това паднало грешно, егоистично, плътско, естество винаги води и завършва със смърт. Какъв е изходния път от това трагично състояние? Библията го е посочила – новородение и спасение чрез вяра в Христос. Всеки човек се ражда веднъж физически, но за да се спаси от греха и смъртта и да живее вечно е необходимо едно повторно духовно раждане.

Това новорождение се извършва чрез вяра, смирение, обръщане, смяна на посоката в живота, покаяние и изоставяне на всеки грях. Това не може да се извърши с човешка сила, но само с Божията такава. Новорождението и освещението (духовно израстване и пълна промяна на мисленето и на характера) е Божие дело и Божий дар. Всеки човек, обаче трябва сам да пожелае и да вземе този дар. Бог не насилва никого. Предоставил е на всеки свободна воля и право на личен избор. Всеки сам определя бъдещата си съдба и Бог няма вина за погрешните ни решения. За голямо съжаление повечето хора избират неверието, бунта, егоизма, себелюбието, гордостта и греха. С това те сами си избират смъртта. Читателю на тези редове, проумей и разбери, че само ти носиш отговорност и сам определяш бъдещата си съдба – за вечен живот, или за вечна смърт. Трети вариант просто не съществува. Решението е твое.

Един автор е записал следното: „О, ако можехме да имаме само позитивите на земния живот, без негативите! Но точно това има да ни предложи Небето – премахване на отрицателното... Тук, долу, времето, цветята и човешката красота повяхват, добрите намерения се изпаряват, хората, които обичаме умират... В свят зависим от времето, дори и най-щастливият брак завършва със смърт, дори и най-прекрасната жена се превръща в скелет. Животът във вечността ще ни освободи от всички загуби, от всяко лишение.“ (Бламирес, Х. Вечна тежина на слава, 1991).

Хората толкова са свикнали със съществуването на смъртта, че макар да се страхуват от нея и да я ненавиждат, те я приемат като нещо естествено, неизбежно и нормално. Естествена и неизбежна ли е наистина смъртта? Няма ли начин и изход за спасение от нея? Мнозина се надяват на науката, като замразяват мъртъвци с надеждата един ден учените да открият начин за тяхното съживяване. Други вярват в сатанинската окултна измама и лъжа наречена

задгробен живот (живот след смъртта), в безсмъртие на душата. Това са празни надежди и утопия. В Библията ясно и категорично Бог заявява:

„Ето, всички души са Мои; както душата на бащата, така и душата на сина е Моя; душата, която е съгрешила, тя ще умре.“ (Йезекиил 18:4).

Всички хора са грешници и следователно подлежат на смърт. Единственият изход и спасение от греха и смъртта се нарича Исус Христос.

„И чрез никой друг няма спасение, защото няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим.“
(Деяния на апостолите 4:12)

„...заплата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ.“
(Римляни 6:23)

Сам Исус обявява от страниците на Библията:

„Аз Съм пътят и истината и животът....“ (Йоан 14:6)

„...Аз дойдох, за да имат живот – и да го имат изобилно.“ (Йоан 10:10)

„Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.“ (Лука 19:10)

„Исус ѝ каза: Аз Съм възкресението и животът; който вярва в Мен, ако и да умре ще живее.“ (Йоан 11:25)

Апостол Павел също потвърждава тази велика истина:
„Както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще оживеят.“ (1Коринтяни 15:22)

Да, изход има и той се предлага на всеки жив човек на

тази планета, независимо от националност, раса, пол, възраст, социален статус. Има обаче едно условие, което Бог е определил и това условие се нарича **ВЯРА!** „А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнагражда онези, които Го търсят.” (Евреи 11:6, Марк 16:16). „Защото в Него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее.” (Римляни 1:17)

Библейското определение за вяра е записано в Послание към евреите 11:1 – „А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат.” „И така, вярата е от слушане, а слушането е от Христовото слово.” (Римляни 10:17)

Вярата и спасението са дар по милост и благодат от Бога, а не награда за някакви заслуги или добри човешки дела: „Защото по благодат сте спасени, чрез вяра, и то не от сами вас, то е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой.” (Ефесяни 2:8-9) Човек се спасява, не чрез свои дела, извършени за Бога, а чрез приемането с вяра на Христовата правда, заслуги и дела, извършени за човека. Това обаче не означава, че делата нямат значение в християнския живот. Точно обратното, те са изключително важни, защото съдействат за израстването и утвърждаването, представляват външна изява и са видимия плод на истинската, вътрешната, скрита в сърцето вяра. В Библията е записано:

„Каква полза братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси? Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва. Но ще каже някой: Ти имаш вяра, а пък аз имам дела; ако можеш покажи ми вярата си без дела и аз ще ти покажа вярата си от моите дела. Защото

**както тялото, отделено от духа, е мъртво,
така и вярата, отделена от дела, е мъртва.”**
(Яков 2:14, 17, 18, 26)

Делата не спасяват никого, но изявяват вярата ни в Бога. Те са плодът на вярата. Когато човек повярва, трябва да се смири, покае, да изповяда и изостави всичките си нечестиви помисли, думи, дела и грехове. Трябва да промени коренно начина си на мислене, характера си, начина си на живот, да смени посоката в която е вървял досега. Това не е лесно, то е процес на духовно израстване (освещение) и ще предизвика силна вътрешна и външна съпротива, противопоставяне, борба. Ще се изисква силна вяра, воля, смелост, упоритост, устойчивост, себеконтрол, жертвоготовност и усърдна молитва за сила от Бога за победа над всеки грях и промяна и възстановяване на характера („по Божи образ и подобие”). Който искрено потърси Бог той със сигурност ще получи вяра, изобилна благодат и необходимата сила за постигане на победа над греха. Сам Исус приканва и обещава на всички:

**„И Аз ви казвам: Искайте и ще ви се даде;
търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се
отвори. Защото всеки, който иска, получава;
който търси, намира; и на онзи, който хлопа,
ще се отвори.”** (Лука 11:9-10)

Възстановеният Христоподобен характер е единственото нещо което всеки вярващ ще отнесе в небето и вечността. Единствено този Богоподобен характер ще бъде “визата и паспорта” за достъп в Божието царство. Трябва да бъдат изоставени многобройни любими, но вредни за спасението ни навици и идоли. Обаче усилието си заслужава. Исус е обещал подкрепата Си за всички които Му се доверят и Го последват с вяра. Наградата за победителите над „аз-а” и греха ще бъде вечен живот в пресътворения чудесен и съвършен свят, приготвен за тях „от създаване-

то на света” в прякото, видимо, любящо и вечно присъствие на Отец и Сина, на ангелските и другите интелигентни небесни жители и общества.

В Библията четем, че Исус Христос задава следния въпрос:

„Понеже какво ще ползва човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? Или какво ще даде човек в замяна на живота си? (Матей 16:26)

Пророк Исаия е записал:

„Защото така казва Господ: Продадохте се за нищо; но ще бъдете изкупени без пари.” (Исаия 52:23)

Целият човешки живот се обезсмисля, ако е само временен и в един момент завършва с нелепа смърт. Колкото и добре да е живял един човек, колкото богатства и слава да е натрупал, няма нищо по-ужасно и нелепо от това, че всичко приключва в гроба. Нито натрупаните злато, диаманти, пари, имоти могат да му дадат живот, нито богатствата могат да го спасят, или да бъдат отнесени в гроба. Апостол Павел предупреждава:

„Недейте се лъга; Бог не е за подиграване; понеже каквото посее човек, това и ще пожъне. Защото който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот.”(Галатяни 6:7-8).

Няма нищо по-ценно на този свят от вечния живот в Божието присъствие; и никакъв друг начин той да бъде получен, освен чрез вяра, пълно предаване и следване на волята на Животодарителя – Отец чрез Неговия Син – Исус Христос.

Често някои хора казват, че вече са възрастни и много

грешни и за тях няма шанс. Нищо подобно! Спасението е за всички – и за възрастни и за млади. Всички сме грешници и именно затова дойде Христос – да ни избави от греховете и да ни спаси от смърт. Докато човек все още диша и не е изгубил разума си (поради заболяване или някаква друга причина), за него има шанс.

„Търсете Господа, докато може да се намери; призовавайте Го докато е близо. Нека нечестивият изостави пътя си и неправедният - помислите си; и нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.” (Исая 55:6-7)

Ако човек повярва и искрено се покае за греховете си, Бог ще го приеме и при пришествието Си ще му подари вечността.

„Исус ги погледна и им каза: „За хората това е невъзможно, но за Бога всичко е възможно.”(Матей 19:36).

„И сега защо се бавиш? Стани, кръсти се и умий се от греховете си, и призови Неговото име”. (Деяния на апостолите 22:16).

„Ето, сега е благодатно време; ето, сега е спасителен ден.” (2Коринтяни 6:2)

Няма втори шанс за спасение след смъртта. Няма задгробен живот. Няма второ благодатно време. Смъртта слага край на всяка възможност.

„Всичко, което намери да направи ръката ти според силата ти, направи го, защото няма нито работа, нито замисъл, нито знание, нито мъдрост в гроба, където отиваш.” (Еклисиаст 9:10).

„И така, както е определено на човеците вед-

нъж да умрат, а след това наставка съд, така и Христос, като беше принесен веднъж, за да понесе греховете на мнозина, ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват". (Евреи 9:27-28)

Скъпи читателю, не се бави, а приеми тези библейски истини, призиви и съвети! Животът безвъзвратно изтича. Краят на този грешен, жесток, покварен и бунтовен свят е наближил. Исус те обича безкрайно. Ти си много ценен за Него. Не само за света и за другите, но и лично за теб Той увисна на кръста и проля кръвта Си на Голгота, за да можеш да повярваш в Божията безкрайна милост и любов. Да имаш шанс да се избавиш от греха и смъртта и да получиш вечния живот. Животът в грях и без Бога е толкова кратък, рискован, несигурен и безсмислен. Може още днес някой пиан или дрогиран шофьор да те прегази, както си вървиш по тротоара. Може болест внезапно да сложи край на живота ти. Не се бави, не играй на хазарт със съдбата и живота си. Той е безкрайно ценен. Избери Исус и Го последвай с вяра. Той с радост и с абсолютна сигурност (ако не се противиш) ще те заведе във вечността. Очаква с нетърпение да те прегърне с прободените Си ръце. Копнее да ти подари изобилния вечен живот и да те заведе у дома – при святите ангелите и при Отец. Чуй Неговия призив:

„И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота.“ (Откровение 22:17)

Това може да се окаже последната покана в живота ти и последният ти шанс. Не го пропускай и не се бави! Утре може да се окаже, твърде късно...!

ПАРАЛЕЛНО ХРИСТИЯНСТВО

Днес в света съществуват едновременно два вида християнство. Истинско и фалшиво; библейско и такова, основано на човешки философии, учения и традиции, едно преоблечено и прикрито езичество, размесено и споено с окултизъм и спиритизъм и всичко това лукаво внушено и внедрено от Сатана. Едното е малобройно, а другото е масово, популярно рекламирано и афиширано в медиите, толерирано и подкрепяно от държавата – светско християнство. Истинското е потискано, ограничавано, спъвано, осмивано, подигравано, преследвано, а фалшивото – подпомагано, защитавано, стимулирано. „Съвременното християнство е станало форма на окултизъм и очевидно е неспособно да разграничи ученията на Библията от тези на демоните.“ (Файт, У. *Истината има значение*. стр. 255, София, 2015).

Почти една трета от световното население се определя като християнско, разделено на три основни дяла – католицизъм, православие и протестантизъм. Те от своя страна се разделят на хиляди по-малки разклонения, отделни църкви, течения, деноминации. Протестантизмът, чието начало е положено от Мартин Лутер преди 500 години, чрез неговите 95 протестни тезиса срещу заблудите, измамите и фалшификатите на папството и Католическата църква, днес е отпаднал и е мъртъв. Той вече не протестира против нея, а е съгласен с измамите ѝ. Неистово се стреми да се обедини с католицизма, покланя се и служи не на истинския Бог, а на папството и на прикрития зад

него стар измамник Сатана. В началото при нейното основаване, християнската църква е била само една – Исус Христос и Неговите 12 ученици. По-късно обаче с течение на времето тя се разрасва, Исус вече, се е възнесъл в небесното светилище и не присъства тук пряко и физически; апостолите един по един умират и в църквата започват да нахлуват измамници, езически и небиблейски учения и традиции, които омърсяват, и отравят християнството с всевъзможни сатанински заблуди. То е изопачавано и фалшифицирано, за да се стигне до днешното му трагично състояние – християнство само по име, но не и по съдържание, истини и дела: **„имащи вид на благочестие, но отречени от силата му.”**(2Тимотей 3:5). Християнство на компромиси с библийските истини, които са заменени с човешки учения, философии и езически традиции. Християнство на „широкия път”, на помпозността и зрелищността; на идолите, християнство шоу, в което водещи са чувствата и емоциите, „силните усещания и чудесата”, християнство на ритуали и безкрайни празници в чест на мъртви светци.

Заблудите и духовното невежество са нещо страшно и довеждат до фанатизъм и насилия със страшни последици. Това вече се е случвало в историята, когато католическата църква, чрез т. нар. Инквизиция е избила повече от 50 милиона верни на Бог християни презрително наричани „еретици”. Подобни събития ще се повторят и в края на човешката история непосредствено преди Второто пришествие на Исус Христос (Откровение 13:15-18). Поради съществуването на греха, истината и истинските християни винаги са били малцинство; били са мразени и преследвани от масовото фалшиво християнство и от атеизма. Исус Христос е бил мразен и разпънат на кръст, защото е бил свят, безгрешен, праведен, кротък и винаги е говорил и живял - представял истината. В грешния свят обаче истината винаги е мразена, тя е като „трън в очите”

защото изобличава греха и е неудобна, дразнеща и смущаваща.

Верните на Бог (катари, валденси, албигойци, хугеноти и други истински християни) масово са били избивани („Вартоломеевата нощ“ в деня на св. Вартоломей в Париж – на 24.08.1572 г. са избити 70 000 хугеноти) по заповед на папството, и то в „името на Бога“! Днес истинското християнство и верните – библейски християни биват наричани „секти“ и „сектанти“, като на тях се гледа с презрение и се отправят призови за преследване. Не че не съществуват секти и сектанти – те са хиляди! Трагедията е, че не се прави разграничение между тях и вярващите, които зачитат Свещените Писания за свое ръководство. Както се казва в народната поговорка: „Покрай сухото, гори и суровото.“ Сам Исус Христос предупреждава за това:

„...даже настава час, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога. И това ще направят, защото не са познали нито Отца, нито Мен. Но Аз ви казвам тези неща, та когато дойде часът им, да помните, че Съм ви ги казал...“ (Йоан 16:2-4)

Повечето хора изобщо не са наясно какво е секта. За секти биват обявявани всички църкви, освен афишираната като официална и държавна такава. Това е абсолютно погрешно. Дали едно християнско общество (църква) е секта, не се определя от това дали е многобройно, или не, дали е официална и държавна църква, или не; а от това дали проповядва пълната и точна библейска истина, без примес на човешки учения, философии, традиции и практики. Истинската църква е само една. Тя винаги е била малобройна, непопулярна, преследвана, гонена, мразена и потискана, но пълно и точно изпълняваща Божията воля разкрита в Писанията. Приема Божиите истини, непримесени с човешки учения, „мъдрости“, философии, неверни

и изопачени тълкувания на Словото. Девизът на тази църква е: „Сола скриптура” (т.е. „само Писанията”, или „Библията и само Библията”).

Ако някой християнин днес бъде запитан защо извършва дадено богослужение, религиозен ритуал или обичай и практика (като например: поклонение, подаване (раздаване) за мъртви – панихиди, задушници, литургии, целуване на икони и молене пред тях, палене на свещи пред статуи и икони, кръстене с ръка, курбани, почиване в неделя, кръщаване на малки бебета и деца и много други), той ще ви отговори: „Защото така казва нашият свещеник (отчето) или защото така казва майка ми, защото така съм го научил (а) от баба си, а тя го е научила от своята баба, защото така е останало открай време, от веки веков, защото така повеляват преданието и традициите, защото така пише в катехизиса, в църковните наръчници и правилници. Ще чуете всичко друго, но не и: „Защото така казва Господ и така е записано в Библията”.

Единственият извод, който може да се направи от този факт, е че днешното популярно, официално, държавно и масово християнство е тотално измамено и изопачено. Истинското библейско християнство и ученията, изявени от Бог и разкрити ясно в живота и характера на Исус Христос, са подменени с човешки и сатанински такива.

Хората изпълняват не Божията воля и заповеди, а своите собствени измислици, които са по-удобни и служат не на Бога, а на себе си и всъщност на най-стария и коварен измамник – Сатана. Защото зад всички тези измами и фалшиви небиблейски учения, вярвания, суеверия, практики, наивно и безкритично възприемани от милиони хора, добре прикрит стои сам Сатана. За някои това може да звучи шокиращо и невероятно, но е факт. Без постоянна лична връзка с Бог (чрез усърдна молитва и ежедневно и задълбочено изучаване и познаване на Библията), а не

защото „някой така бил казал“, човек е много наивен, лековерен и е лесно да бъде измамен.

Всички споменати фалшиви учения и вярвания, традиции и практики са стари, наслоили са се в съзнанието в продължение на много поколения, превърнали са се в традиции и догми. Това обаче е много опасен сатанински опиум, който в края ще се окаже фатален както за всяка отделна личност, така и за масовото християнство като цяло. Това, че една лъжа и заблуда е масова и стара не може да я превърне в истина.

В Библията се казва:

„Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, на истина няма зазоряване за тях.“ (Исая 8:20)

Независимо, че са измамени и подведени, хората не са обезвинени, защото Библията днес е широко разпространена и лесно достъпна – не както в миналото. Всеки, който иска да научи и изпълнява правилно Божиата воля (характер), може да си купи Библия на достъпни цени и да я изучава. Така, че: **„човеците остават без извинение“**.

Никой не трябва да вярва сляпо и безрезервно на духовния си водач, наставник и учител, пък бил той и вселенският патриарх, популярен и известен протестантски проповедник и пастор, или папата. Те въпреки всичко са само едни грешни и смъртни човеци, независимо от постовете които заемат и също се нуждаят от покаяние, смирение, просветление и Божието постоянно ръководство и вяра за спасение чрез Исус Христос, както и всички останали. Ако те проповядват, вършат или апелират за неща, противоречащи на записаното в Библията, не трябва да бъдат следвани, защото всички ще погинат: **„Оставете ги; те са слепи водачи; а ако слепец води слепеца, и двамата ще паднат в ямата.“** (Матей 15:14). Всяка дума, учение (доктрина) и

проповед трябва да бъдат внимателно и с молитва съпоставяни и проверявани със Свещеното Писание – дали всичко е вярно. Библията ни дава точно такъв пример за следване. Вярващите християни от Берия са се отнасяли към проповедите на апостолите Павел и Сила по следния начин:

„А братята незабавно изпратиха Павел и Сила през нощта в Берия; и те като стигнаха там отидоха в юдейската синагога. И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък и всеки ден изследваха Писанията да видят дали това е вярно.“ (Деяния на апостолите 17:10-11)

Нека внимателно да се вслушаме в сериозното предупреждение на Исус Христос и незабавно да извършим необходимите корекции на вярата ни (ако това се налага) докато все още има благодатно време, за да влезем в хармония с Божията воля и истини и преобразен (Богopodobен) характер, да не погинем в сатанински и човешки заблуди, но да живеем завинаги с Исус Христос и спасените във вечността:

„И защо Ме призовавате, Господи, Господи!, а не вършите това което казвам?“ (Лука 6:46)

„Тогавя дойдоха при Исус фарисеите и книжниците в Йерусалим и казаха: Защо Твоите ученици престъпват преданието на старейшините...? А Той в отговор им каза: Защо и вие заради вашето предание престъпвате Божията заповед? Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди!“ (Матей 15:1-3, 9)

СМЪРТОНОСНИТЕ ИЗМАМИ НА САТАНА

Падналият в грях и изгонен от небето висш ангел известен като Денница, Син на зората, Луцифер (носител на светлина), а покъсно Дявол и Сатана (противник, клеветник, враг) – е наречен в Библията „**лъжец и баща на лъжата.**” И това е абсолютната истина. Една част от небесните ангели са измамани от него, както и почти цялото човечество. Той е толкова хитър, коварен, прикрит и лукав, че по всевъзможни начини е успял да заблуди и продължава да подвежда и погубва с изключителен успех, всички слоеве на човешкото общество. Измамани са и вярващи и невярващи, християни и нехристияни, учени и неучени, възрастни и млади. Никой не е пропуснат. За всеки ум има подходяща „уловка-стръв”. Разчитайки на масовата наивност, лековерие, грешно и покварено естество, той постига невероятни успехи в погубването на човешките същества. Лъжите му са безкрайни и дори не могат да се изброят, но тук ще разгледаме само няколко от тях, които са основни и водят до най-масова погубел и смърт.

Първата му съвършена измама е да внуши на хората, че Бог и дявол не съществуват. Няма Бог. Всеки сам си е бог. Животът се е зародил случайно, преминал е от прости към сложни биологични организми, от маймуна в човек. Всеки има свой собствен, вроден и независим от никой източник на живот. Всеки сам си е закон и съдия и не е отговорен пред никой освен пред себе си. Това са фалшивите учения и хипотези за самозараждането и животинският (маймунски) произход на човека и еволюционните

теории. Наистина една успешна и съвършена измама погубваща милиони човечеци.

Втората група от лъжи е насочена към вярващите християни.

На тази примка и стръв са хванати почти три милиарда от тях (католици, православни и протестанти). Измамният пакет включва неправилното разбиране на Божията идентичност, характер, закон, въпросът за поклонението и правилното време (ден) за поклонение, въпросът за състоянието на мъртвите безсмъртна душа и живот след смъртта. С тези лъжи са измамани не само така наречените и считащи себе си за християни, но и езическия свят. По-голямата част от масовото християнство всъщност не е нищо друго освен прикрито под християнска маска и покривало – езичество и идолопоклонство. Самите християни обаче изобщо не разбират и не проумяват този очевиден факт. Те просто са заслепени и не могат (или не искат) да прогледнат. Последователно ще разгледаме всяка една от тези точки, защото са изключително важни за човешкото спасение.

Първата и основна от тях е тази относно Божията идентичност (не естество). Никой не знае какво е естеството на Бог, защото Той не ни го е разкрил. Библията ни казва само, че „**Бог е Дух**”. Идентичността, (което е различно от естество) обаче е ясно разкрита в Свещените Писания (Библията) и всеки сам може да я разбере. Тя не е скрита и не е „тайна”, както бива наричана. „**Скритото принадлежи на Господа, нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на синовете ни до века, за да изпълняваме всички думи на този закон.**” (Второзаконие 29:29)

Цялото християнство (с малки изключения) е ужасно измамано и се покланя на така наречения бог Троица, Триединство, Триединен Бог, една тайнствена субстанция от три части, трима Богове събрани в едно (три в едно).

Масово се наименоват църкви, манастири, параклиси и всички деноминации се покланят на „Света Троица“. Едно единство от три съвечни, съравни и т. н. личности. Три съравни същества които изпълняват обаче три различни роли (на Отец, на Син и на бог Свети Дух) – които в същото време са една обща субстанция и един Бог. Това Триединство бива наричано „тайна“. Такова обяснение обаче не само обърква човешкия ум, но и не е нищо друго освен спиритуализъм, мистицизъм (твърдението, че Бог е непознаваем), човешка философия и съвършена сатанинска измама. Истината обаче е, че в Божието слово – Библията изразите Троица, Триединство, Триединен Бог, изобщо не съществуват и това е неоспоримо. Дори само този факт е напълно достатъчен да се прекратят всички спорове по въпроса. Идеята за „Света Троица“ е сатанинско внушение - шедьовър, езичество, човешка философия и човешка мъдрост, за която Библията и Бог заявяват, че: **„човешката мъдрост е глупост“** и че **„Човешкото сърце е измамливо повече от всичко...“** Вярно е, че има текстове в Писанията, които погледнати повърхностно, с предубеждение и по инерцията на общоприетото мислене, като че ли наваяват идеята за някаква троичност, но разгледани внимателно, задълбочено, свързано с контекста и сравнени с други препратки, показват, че смисълът е друг и няма трима богове и някаква Света Троица. В тази връзка трябва ясно да се добави, че така нареченият трети Бог Свети Дух, като израз в Библията също никъде не съществува. От стотиците места в Стария и Новия завет изразите относно Святия Дух са следните: Святия Дух – 8 пъти; Божият Дух – 12 пъти; Духа – 60 пъти; Дух – 16 пъти; Духа Си – 5 пъти; Христовият Дух- 2 пъти; Духа на Исус Христос – 1 път; Духа на Сина Си – 1 път; Святия Си Дух – 1 път; Неговия Дух 1 път; Господният Дух – 4 пъти и др. Бог Свет Дух съществува единствено в измаменото от Сатана поквареното, наивно и грешно човешко мислене и съзнание, но не и в Божието

Слово. Ето, какво казва пределно ясно Библията относно Божията идентичност:

„... то за нас има само един Бог – Отец от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ – Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него.“ (1 Коринтяни 8:6)

„А това е вечен живот, да познаят Тебе, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.“ (Йоан 17:3)

В многобройните си послания до вярващите в различните църкви апостол Павел изпраща поздрав и пожелания за благословения единствено от Бог Отец и Неговия Син Исус Христос. Няма нито един поздрав от бог Свети Дух. Причината е, че такъв бог просто не съществува. Павел е бил напълно наясно с този въпрос. В противен случай това би било едно страшно пренебрежение, оскърбление и незачитане от страна на Павел към един от тримата Богове.

В молитвата образец на Исус „Отче наш“, в отговор на учениците Му да ги научи правилно да се молят, Синът се обръща единствено към Отец, а не към бог Троица, или към бог Свети Дух, както мнозина днес учат, проповядват и погрешно практикуват.

„А вие се молете така: Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име! Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята! Дай ни и днес нашата хляб; и прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници. И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия. Защото е Твое царството и силата, и славата, до вековете. Амин! (Матей 6:9-13)

Никъде в цялата Библия не съществува молитва отпра-

вяна към бог Троица, Триединство или бог Свети Дух. Нито в Стария завет пророците и свещениците, нито в Новия завет, Христос или апостолите са се молили по този изопачен, и измамен начин.

Някои посочват текста в Матей 28:19 в който се говори за кръщение, и са изброени Отец, Сина и Светия Дух, като „доказателство“ за “бог Троица”. Това изброяване изобщо не е доказателство за някакъв Триединен бог. Ако това беше вярно, учениците и апостоли на Христос, щяха да кръщават по този троичен начин, но те са кръщавали единствено и само в името на Христос:

„А Петър им каза: Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете ви и ще приемете този дар, Светия Дух.” (Деяния на апостолите 27:38)

„И заповяда да бъдат кръстени в името на Исус Христос. Тогава му се примолеха да останат няколко дни у тях.” (Деяния на апостолите 10:48)

„А Павел каза: Йоан е кръщавал с кръщението на покаяние, като е казвал на народа да вярва в Този, Който щеше да дойде след него, т. е. в Исус. И като чува това, кръстиха се в името на Господ Исус.” (Деяния на апостолите 19:4-5)

В последната книга на Библията – Откровение апостол Йоан описва показаното му във видение небесно светилище. Там на трона на вселената седят единствено Бог Отец и Неговия възлюбен единороден Син – Агнецът Господ Исус Христос. На трона или до трона не седи и няма никакъв друг трети бог Свети Дух.

Библията е категорична. Съществува само един Бог

Отец и Неговия буквален Син Исус Христос. Святият Дух не е някакъв трети отделен Бог или част от някакво Триединство, а Божият Дух, - Божият живот, Божият ум, произлизащ от Отец - като източник, и чрез Сина Исус Христос - като проводник през Който, и чрез Който, този живот протича в нашите човешки тела, умове и сърца и до всички Божии творения във вселената.

Ето, още няколко ясни изявления на ап. Павел относно това кой е Св. Дух и дали е някакъв трети Бог:

„А понеже вие сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, Който вика: Авва, Отче.“ (Галатяни 4:6)

В този стих се заявява, че Бог изпраща **„Духа на Своя Син“**, с което се потвърждава, че Святият Дух не е трети отделен Бог и че Христос е буквален, а не фигуративен Син. Същият този буквален Син се обръща към Своя буквален Отец с думите: **„Авва, Отче“**.

„Вие, обаче, не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов.“ (Римляни 8:9)

„Като издирваха кое или какво посочваше Христовият Дух, Който беше в тях, когато предизвестяваше Христовите страдания, и след тях славата.“ (1Петрово послание 1:11)

„И апостолите преминаха Фригийската и Галатийската земя, като им се забрани от Святият Дух да проповядват словото в Азия, и като дойдоха срещу Мизия, опитаха се да отидат във Витания, но Исусовият Дух не им позволи.“ (Деяния на апостолите 16:6-7)

„А Господ Духът; и където е Господният Дух,

там е свобода." (2Коринтяни 3:17)

Казва се, че „**Господ е Духът**”. Святият Дух е „**Господният Дух**”= Господния живот и където Той присъства (в нашите умове и сърца) там настъпва светлина, прозрение, живот и „**там е свобода**” от измами, заблуди и грехове.

И още един стих от Стария завет в който Бог чрез пророк Захария заявява следното: „**Тогави ми каза: Ето Господното слово към Зоровавел, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.**” (Захария 4:6) Сам Господ казва: „**чрез Духа Ми**, а не чрез някакъв бог Святи Дух.

Пророк Исаия е записал следното пророчество за Исус Христос: „**Духът на Господа Йехова е на Мене; защото Господ ме е помазал да благовестявам на кротките, пратил ме е да превържа съкрушените сърца, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаниците;...**” (Исаия 61:1) Същото това пророчество е цитирано лично от Исус, като изпълнило се и е повторено и записано в (Лука 4:18). Казано е: „**Духът на Господа е върху Мене...**”, а не на бог Свят Дух.

Да бъде слава на Бог за тези чудесни истини, които Той така милостиво ни разкрива, в изобилна мярка в края на времето, за да не погинем в заблуди и измами, а да живеем във вечността!

По темата с идентичността и познаването на Бог, има още една измама в християнството, и неправилно разбиране на въпроса. Смята се, че думите Отец и Син са само титли на две самостоятелни, самосъществуващи и напълно независими една от друга Личности, без буквална родствена връзка и отношения помежду им и тези изрази са метафори, символи, фигуративни понятия (роли), и не се отнасят за реални отношения. Това е също само човешко предположение, представа, философия и „мъдрост”. Биб-

лията ясно говори на повече от 170 места за буквален Отец и буквален Син, Единороден Син, буквален роден Син с буквална родствена връзка и отношения между Двамата. Твърдението, че Отец и Син са само фигуративни изрази, метафори и роли, а не буквални такива, прави Бога лъжец и е страшно обвинение, клевета и грях.

Още в Стария завет (Псалм 2:7) и по-късно в Новия завет цитирано от апостол Павел е записано:

“Защото на кого от ангелите е рекъл: “Ти си Мой Син, аз днес те родих” И пак: Аз Ще Му бъда Отец, и Той ще Ми бъде Син.” (Евреи 1:5)

Цялата Библия е изпълнена с Божиите ясни изявления като:

„А когато той още говореше, ето светъл облак ги засени; и ето от облака се чу глас, който каза: Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение, Него слушайте!” (Матей 17:5)

„И като се кръсти, Исус веднага излезе от водата; и, ето, отвориха Му се небесата и видя, че Божият Дух слиза като гълъб и се спуска на Него; и ето глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение.” (Матей 3:16-17)

В горните два стиха лично Бог Отец говори, което показва изключителната важност на изреченото. Отец обявява, изявява и потвърждава истината, че Исус е изпратеният от Него буквален, единороден и възлюбен Син. Божият Дух който като гълъб слиза върху Исус не е някакъв трети „бог” Свят Дух, а Духът на Отец изпратен върху Сина, за да Го подкрепя в спасителната Му мисия, и да повлиява на умовете на грешните човеци да повярват в Исус и да се спасят.

„Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син.“ (Йоан 3:17-18)

Бог е промислил един свършен двустепенен модел за функциониране на вселената и той се изразява в принципа източник – проводник; извор – поток; корен – плод; Отец – Източник, Извор, Корен; Синът – Проводник, Поток, Плод, Канал. По този начин от източника Отец живота и благословенията протичат през и чрез Сина до всички многобройни творения в Универса. За да бъде разбрана и осъзната (и от ангелите) истинската тясна и буквална връзка и отношения между Отец и Сина, Бог е представил по един пределно убедителен и нагледен начин това, чрез сътворяването на първата човешка двойка. В Библията в книгата Битие ясно е записано, че Адам и Ева са сътворени **„по Божий образ и подобие“** (Битие 1:27). По този модел всички разумни сътворени същества (и ангели и хора), да могат да разберат истинската тясна буквална връзка и отношения между Отец и Сина – Исус Христос. Казва се, че Бог е създал Адам от земна пръст, а след това от едно от ребрата му е сътворил и Ева. Ева не е била родена от жена, а е излязла от тялото (реброто) на Адам. С това Бог е искал да покаже реалната връзка на Отец и Сина. Както Ева произлязла от Адам е напълно човек, притежаваща всички качества на Адам, така и Синът Исус по сходен начин е излязал (роден) от лоното на Отец в далечната вечност и е напълно Бог получил всички Негови качества по наследство и е буквален, а не метафоричен или смволичен Син. Божията мъдрост действително е безкрайна и невероятна когато Той иска да представи по най-добрия начин на творенията Си всяка Негова истина.

Следващата измама и неразбиране е относно Божия

характер. Това е изключително важен, за да не кажа фатален въпрос, защото именно промененият и възстановен „**по Божий образ и подобие**” характер е условието и „паспорта” за достъп за влизане на човека в Божието царство. Никой който има дори едно „**петно или бръчка**” в характера няма да бъде допуснат в Рая, в небето и вечността. Не че Бог своеволно го изключва и няма да го допусне, но грешникът сам е направил себе си негоден и се е самоизключил от това царство. Това изисква правилно разбиране и познаване на Божия характер, (който е милост, прощателност и любов,) защото гледайки към Бога ние трябва да се преобразяваме, и се преобразяваме „**от слава в слава**”. (2Коринтяни 3:18)

Християните и атеистите масово са измамани от Сатана, както и от собственото си покварено, изкривено, и увредено от греха погрешно мислене, основано на идеята за независимост от когото и да било (включително и от Бог), за вроден източник на живот и сила, постижения, качества и преценка, стандарт, критерий и разбиране за съд и справедливост. Тази фалшива внушена от Сатана и наивно възприета от падналите ангели и от човека правосъдна система, изисква непременно всеки грях да бъде наказан и то със смърт. Това мислене представя и същността на човешкия грешен характер. Може ли човек с разбиране и мисли за убийства, наказания и смърт да влезе в Божието свято царство? Такъв ли е Божият характер и критерий за съд и справедливост? Тук трябва да си изясним няколко въпроса. Убива ли Бог? Издава ли заповеди към ангелите Си да убиват? Може ли Бог да си противоречи и да нарушава собствената Си 6-та заповед от Закона, която гласи: **Не убивай!**? Не означава ли това, че Бог проявява лицемерие и „двоен стандарт” в каквото бива обвиняван от Сатана, че изисква произволно (и егоистично) от творенията да спазват закони и правила, които Той самият не спазва? Мнозина веднага ще отговорят, че тези запове-

ди се отнасят само за грешния човек и Бог, като Създател има пълното право да наказва и убива всеки нарушител. В Библията е записано, че: **„Заплатата на греха е смърт”**, а също и че: **„без проливането на кръв няма прощение”**. Целият Стар завет и части от Новия са изпълнени с истории в които ясно се казва, че Бог убива директно или чрез ангелите Си всички нечестиви, като ги изгаря с огън и сира от небето, чрез хвърляне на камъни и градушки, бури, наводнения, потоп и по всевъзможни други начини. Издава заповеди към ангелите или към израилтяните (Божият избран тогава народ) да унищожават безмилостно враговете си и дори собствените си съгрешили сънародници, като ги избиват с камъни, колят, разпарят, пробождат с копия и мечове старци и жени, безпомощни бебета и малки деца без никаква милост и пощада. Това ли е наистина Божият характер за който копнеем, на който трябва да подражаваме и по който да се преобразяваме, на който да се възхищаваме и хвалим с песни, псалми и химни? Не е ли това, точно нашето извратено, покварено, деградирало от греха мислене, желание и критерий за съд и справедливост, което сме възприели от Сатана (наследили от Адам) и прехвърлили върху Твореца? Има ли това изобщо нещо общо с Божият милостив и любящ характер и Неговото мислене и стандарт за правда? В противоречие ли са Божията милост и правда, или са в пълен и съвършен синхрон? Правилно ли разбираме Библията когато я четем и през чи **„очила”**? Исус пита един израелев законоучител: **„как четеш?”** (Лука 10:26). Апостол Филип задава същия въпрос на етиопския велможа:

„И Филип се завтече и го чу, като четеше книгата на пророк Исаия, и каза: Ами разбираш ли каквото четеш?” (Деяния 8:30).

Това е въпрос и към всеки един читател и изследовател на Библията. Разбираме ли правилно това което

четем? Вникваме ли дълбоко в съдържанието, или само леко и бързо се плъзгаме по повърхността? Библията, не е развлекателен роман, а е Божие Слово, което трябва да се изучава задълбочено, като се сравнява текст с текст („**тук малко, там малко**“) и с молитва към Автора, Който да ни разяснява написаното. През чия „призма“ четем Божието Слово – тази на нашето грешно, покварено, егоистично мислене, основана на Сатанинското внушение за вродена сила и собствен (наказателен) критерий-закон за справедливост, или през Божия „поглед“ и стандарт за правда, който не е кръв и смърт, а прощение и милост? Не е ли точно това славата на Божият свят характер на милост и любов?

Трябва да поясним, че Божието Слово – Библията е записана по един много специален начин, (огледален-двуполюсен модел) което към този момент малцина проумяват. Освен многобройните символи, образи, метафори, притчи и други литературни способности, тя е представена и с човешки език, начин на мислене и изразяване повлияно и коренно променено след грехопадението.

За да може Бог да ни достигне и спаси в нашето паднало човешко (плътско) естество, в Своята мъдрост и милост, Той се е принудил да се сниши до нашето ниво, до нашия изопачен и помрачен от греха начин на мислене и изразяване, за да може да ни разкрие Своите истини. В противен случай ние просто не бихме Му повярвали. Това се вижда ясно в историята за езичничката и нейната обладана от нечист дух „демон – бяс“ дъщеря записана в (Матей 15:21-28):

„И като излезе оттам, Исус се оттегли в Тирската и Сидонската област. И, ето една хананка излезе от онези места и извика: Смили се над мене, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми жестоко страда, обладана от бяс. Но Той

не ѝ отговори нито дума. Учениците дойдоха и Му се молеха като казваха: Отпрати я, защото вика след нас. А Той отговори: Аз не съм изпратен при други освен при изгубените овце от Израилевия дом. А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи, помогни ми. Той отговори: Не е прилично да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата. А тя каза: Така е, Господи; но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им. Тогава Исус и отговори: О, жено, голяма е твоята вяра; нека бъде според желанието ти. И в този час дъщеря ѝ оздравя.“

Тук Исус използва мисленето и езика както на учениците, наричащи езичниците „**кучета**“, така и на езичничката възприемаща се с умалителното „**кученцата**“, за да може да даде урок и на двете страни за Божият милостив и обичащ характер. Да укори учениците за отношението им на омраза и предразсъдъци към неевреите и да даде вяра на езичничката в истинския милостив Бог към всички човеци и народи, чрез изгонването на демона и излекуването на нейната дъщеря. Бог използва нашето мислене и начин на изразяване в Словото Си , за да може то като в отражател да се върне обратно към нас, за да видим и осъзнаем собственото си грозно лице и жестоко сърце, да се ужасим от себе си, да се засраим, смирим и покаем, за да получим прощение. Наистина трябва задълбочено да мислим и да изучаваме Библията през „Божия поглед“, през „призмата“ на Исусовия пример и характер (пълно отражение и представяне на Отец), за да можем правилно да познаем Бог, а не през сатанинските и собствените ни замъглени и помрачени от греха умове.

„Защото, ако някой бъде слушател на слово, а не изпълнител, той прилича на човек,

който гледа естественото си лице в огледалото: оглежда се, отива си и завчас забравя какъв е бил.” (Яков 1:23-24)

Ето какво казва още Бог по този въпрос, какво е Неговото мислене и характер, в контраст с другия полюс на изопачено човешко мислене и поразен от греха характер:

„Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища като Моите пътища, казва Господ. Зщото както небесата са по-високи от Земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли от вашите помисли.” (Исая 55:8-9)

„Пътят на безумния е прав в собствените му очи, но който е мъдър слуша съвети.” (Притчи 12:15)

„Понеже стремежът на плътта е смърт, а стремежът на Духа — живот и мир.” (Римляни 8:6)

„Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се разбира духовно.” (1Коринтяни 2:14)

Трябва да е ясно, че дори и вяващите християни в огромната си част все още не са се отърсили, освободили и разделили с погрешното си плътско, вродено, естествено мислене и неправилно разбиране на написаното в Библията и истината за Божия ненасилствен характер. Аз също не съм никакво изключение (никой не е застрахован) и доскоро също съм имал неправилно мислене и разбиране по редица библейски въпроси въпреки, че от доста години съм в църквата. Следвал съм сляпо, машинално, безкритично и с пълно доверие това на което съм бил поучаван. Но Библията ни съветва да не уповаваме на човешка мъдрост и знания, а само на Бог. Човеците са лесно измамли-

ви и църквата не прави изключение, защото е съставена от грешни хора. Безгрешен е само Бог. Безкрайно съм благодарен на Исус, и Неговата милост, поради която ми разкри тези истини, просветли помрачения ми ум и ми даде духовни сили, за да мога да направя тези изключително важни и необходими корекции във вярата си.

Всяко неправилно разбиране на Писанията води до самоизмами, самозаблуди, погрешни изводи и решения, ходене в погрешна посока с пагубни последици. Моля се за всички мои братя, сестри и близки да получат и още по-голяма духовна светлина и благословения в живота си, за да не бъдат измамани и да погинат.

И така, убива ли Бог и издава ли заповеди за убийства?

Нарушава ли собствения Си Закон и заповед: „**Не убивай!**“? Проявява ли „двоен стандарт“?

На тези въпроси може да се отговори с друг въпрос: Колко души е убил Христос, и колко заповеди за екзекуции е издал докато е бил тук сред хората представяйки и изявявайки в абсолютна пълнота и точност характера на Отец?

Отговорът е: Николко! Нито един! Нито една! „Който е видял Мене, видял е Отца.“ (Йоан 14:9) Това ясно показва, че и Отец също не убива и не е убиец. Подобно твърдение (за убиване) е страшно обвинение и клевета към Бога, към Неговия милостив характер и е ужасен грях в който ние без изключение сме участвали а и мнозинството днес все още продължава да участва. Идеята и разбирането, че Бог убива и иска кръвни жертви, за да задоволи Своя гняв и чувство за справедливост е езичество и идолопоклонство, а не християнство.

Бог никога не се променя. Той не е човек, който в един момент е спокоен, милостив и прощателен, а в друг момент не може да се владее, изпуска нервите си, разгневя-

ва се и започва да наказва и убива. Бог не променя характера Си и становището Си – днес едно, а утре друго. Той никога не Си противоречи. Такова мислене и разбиране е страшна човешка самоизмама, която ако не се осъзнае, може да се окаже трагична и водеща в погибел.

„Защото, понеже Аз, Господ, не се изменям, затова и вие Яковови деца, не загинахте.”
(Малахия 3:6)

„Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение или сянка от промяна.”
(Яков 1:17)

„Исус Христос е същият вчера, днес и до века.” (Евреи 13:8)

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един който вярва в Него, но да има вечен живот.” (Йоан 3:16)

„Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно.” (Йоан 10:10)

„Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.” (Лука 19:10)

Ето, реакцията на Исус към учениците си, когато те искат да раздават правосъдие чрез огън и смърт:

„Като видяха това учениците Му Яков и Йоан казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби както направи и Илия? А Той се обърна и ги смъбра и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси. И отидоха в друго село.” (Лука 10:54-56)

Всеки човек който мрази ближния си и мисли да раздава правосъдие чрез насилие, проявява презрение и омраза, няма в себе си Христовия, Божия Дух, но притежава сатанински дух и характерът му не е годен за Божието царство. Убийците нямат място и просто ще се самоизключат от святата и чиста атмосфера на небето. И тук изобщо не става въпрос само за буквално извършване на физическо убийство, а такова извършено дори само с мисъл на ума. Грехът първо се заражда в ума и след това се изявява външно. Проблемът е с ума (с начина на мислене), а действието е само последица. Исус се обръща към фарисеите и към всеки един човек с думите: **„Слепи фарисеино! Очисти първо вътрешността на чашата и блюдото, за да бъде и външността им чиста.”**(Матей 23:26) Необходимо е пълно и съвършено очистване на ума - характера **„без петно или бръчка, или друго такова нещо.”** Само такъв ум (характер) човек може да бъде „запечатан”(утвърден в истината) като годен за вечността.

„Всеки който мрази брата си е човекоубиец; и вие знаете, че в никой човекоубиец не пребъдва вечен живот.” (1Йоан. 3:15)

Ето и още един ясен пример от Библията който показва, убива ли Бог или това просто е начина на изразяване на Писанията. В Първа книга на летописите 10:13-14 се казва: **„Така умря Саул заради престъплението, което извърши против Господа, против Господнето слово, което не опази, а още - понеже се беше съвещавал със запитвачката на зли духове, за да се допита до тях, а до Господа не се допита, затова Той го умъртви и обърна царството към Давид, Есеевия син.”** В стиха се казва, че Господ е умъртвил (убил) непокорния и нечестив цар Саул. Но в последната глава на Първа книга на царете 31:4-5 е записано: **„Тогави Саул каза на оръженосеца си: Изтегли мечата си и ме прободи с него, за да не дойдат тези необрязани**

и да ме прободат и да се поругаят с мене. Но оръженосецът му не прие, защото много се боеше. Затова Саул взе меча си и падна върху него. Оръженосецът като видя, че Саул умря, хвърли се и той върху меча си и умря с него.” Пределно ясно е, че Саул се е самоубил, а не е бил умъртвен от Бог.

След като разбрахме, че Бог не убива, никога не е убивал и дори не си го е помислял, тогава кой е убиец и кой заповядва убийства, като акт на правосъдие? Библията веднага отговаря на този въпрос. Сам Исус заявява: **„Ваш баща е дяволът и вие желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай време човекоубиец и не е устоя в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, той говори своето, защото е лъжец и баща на лъжата.”** (Йоан 8:44). Исус ясно посочва Дяволът – Сатана като източник, извършител и баща на всяко убийство и лъжа. И всеки който лъже, мрази, убива, осъжда и има желание да наказва и въздава е последовател и син или дъщеря на Сатана.

„Не съдете, за да не бъдете съдени!” (Матей 7:1)

В Йоан 14:30 Христос казва:

„...Защото иде князът на този свят. Той няма нищо свое в Мене.”

Бог няма нищо общо с насилие и смърт. Той е само прощение, милост правда и любов. Божията правда се изразява, не с убийство, а с акт на милост и прощение. Всеки който се покае искрено и напълно за греховете си посочени му от Божия закон, бива простен.

За да бъдем коректни и точни трябва да кажем, че Библията изобилства с изрази като: „ще изтребя, ще изгоря; Господ разори в гнева Си и в яростта Си; не пощади душата им от смърт; изля върху тях изгарящия Си гняв; предаде

живота им на мор”, изстребване с „меч” и др. подобни.

„И Господ каза: Ще изстребя от лицето на земята човека когото създадох...” (Битие 6:7)

„Ето, денят Господен иде – лют с негодувание и пламенен гняв, за да опустоши земята и да изстреби от нея грешните ѝ.” (Исаия 13:9)

Как трябва да се разбират правилно и да се синхронизират и хармонизират тези на пръв поглед противоречащи си пасажии? Както вече беше споменато Библията е написана по един специален (двуполюсен) начин и модел при който едни текстове представят Божията воля и милостив и прощателен характер, а на другия полюс деградиралото и поразено от греха човешко мислене, паднал характер и неговата изопачена убийствена и самоубийствена наказателна правосъдна система. Това трябва да се осмисли и разбере и прилага при изучаването на Библията. В противен случай ще има само объркване, неразбиране, погрешни изводи и решения с пагубни последици.

Писанията трябва да се четат през Божия поглед и правилния принцип. Разбиране на Словото в контекста, рамката и модела на любящите отношения на Отец и Сина и на Божия характер, който е милост, правда (чрез прощение на покаяния грешник) и любов, а не чрез смъртно наказание изисквано от Сатана и грешния и с изкривено мислене човек. Бог не убива никого. Той не е убиец. Грехът е който убива човека – чрез неверие (живот на съзнателно отхвърляне на Бога), чрез самоосъждане – „огнено изгаряне” на виновната съвест, чрез цигари, алкохол, наркотици, насилие, войни, тероризъм, неморалност, унищожаване на природата и собствената си околна среда, („**земята избълва жителите си**“ Левит 18:25), вредни храни и нездравословен и безумен начин на живот, чрез морална, а от там и физическа деградация заварващи със смърт. Грехът е като един паразит, който постепенно унищожаваша своя

гостоприемник. Ако човек не се раздели с греха (паразит), той рано или късно със сигурност ще го убие – първо духовно, а после и физически. Бог не е човек, не мисли, не действа и не отсъжда като нас. Ние сме тези, които искаме смъртни наказания, тези които приписваме и прехвърляме собствените си деградирани, убийствени, сатанински качества, помисли, желаня и пропаднали характери върху Бог. Това е страшно обвинение което Библията нарича „мерзост“ – изкривено мислене, разбиране и представене на Божия свят и милостив характер:

„Понеже си сторил това и Аз премълчах, ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе; но Аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред очите ти.“ (Псалм 50:21)

Думата „гняв“ в Библията може да се преведе и като „скръб“ и това е правилното значение и разбиране в контекста на Божия любящ и милостив характер. Когато грешим Бог не се разгневява (както си мисли грешния човек), но много се наскърбява.

Ако продължим да се закоравяваме в греха, и системно, съзнателно и упорито да отхвърляме изобличенията на съвестта, Словото и милостивия Бог (което е „непростиеният грях“, „прегорялата съвест“ и „хулата против Святия Дух“) Той със скръб, мъка и сълзи бива принуден да се оттегли от нас, да извърне лицето Си и да ни остави без Неговата защита, за да понесем последиците от собствените ни бунтовни характери, желаня, воля, избор и безумни решения. Сатана и демоните веднага се възползват от тази ситуация и унищожават незащитения вече от Бога грешник. Това отдръпване на Божествената защита от упорития и бунтовния грешник Библията нарича: **„удивителната Си работа.“** (Исая 28:21) Бог не убива никого. Това е страшно обвинение, клевета и опетняване на святия и милостив характер на небесния Отец. Сатана убива, грехът ни уни-

ва. Ние самите се самоубиваме и самоунищожаваме с отхвърлянето и прекъсването на връзката ни с Източника на живота. Оставени сами на собствената ни самоубийствена воля, изкривено мислене и беззакония ние се погубваме. Грехът е деструктивен по естество и както едно аутоимунно заболяване сам унищожават себе си. Бог няма никакъв дял и вина във всичко това. Той просто оставя упорития и твърдоглав човек да понесе последиците на собствените си решения и избор. Бог не насилва никого и няма да спаси никого от греха и смъртта против собствената му воля. Всеки сам решава и определя своето бъдеще и съдба – за живот или за смърт:

„Днес викам небето и земята за свидетели против вас, че положих пред вас живота и смъртта, благословенията и проклятията; затова избери живота, за да живееш ти и потомството ти.“ (Второзаконие 30:19)

Другата погрешно разбрана дума с която Бог „воюва“ против грешника е „меч“:

„Защото с огън и с меча Си ще се съди Господ с всяка плът и убитите от Господа ще бъдат много.“ (Исая 66:16)

Нека да разберем от Писанията кой и какъв е този „меч“. Дали е буквален и физически или е духовен: **„Вземете също шлема на спасението и меча на Духа, който е Божието слово.“** (Ефесяни 6:17)

„Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двуостър меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и издирва помислите и намеренията на сърцето.“ (Евреи 4:12)

„И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и от устата Му излизаше меч, остър и от две-“

те страни, и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си.” (Откровение 1:16)

Повече от ясно е, че Божият „меч” не е физически, а е духовен – „**Божие слово**.” Бог воюва с грешния човешки ум единствено с духовни оръжия. Сам Исус Христос потвърждава това като казва на Петър, който се опитва да Го защити при залавянето Му в Гетсиманската градина:

„И, ето, един от тези, които бяха с Исус протегна ръка и измъкна меча си и като удари слугата на първосвещеника, отсече ухото му. Тогава Исус му каза: Върни меча на мястото му, защото всички които посягат към меча, от меч ще загинат.” (Матей 26:51-52)

В заключение може да се каже, че ако човек не разбере, осмисли и осъзнае истинският милостив любящ и ненасилствен Божий характер и не се промени по същия този Образец, то той не е годен (сам прави себе си негоден, самоизключва се) и не може да влезе в Божието царство, независимо от това колко и какви познания, образование, дипломи, научни звания, титли, постижения и човешка „мъдрост” има, какви църковни постове и длъжности заема и какви „велики дела” за Бога е вършил. (Матей 7:21-23)

В тази връзка е добре да разгледаме още един аспект и да потърсим отговор на въпросите - изисква ли Бог кръвни жертви, за да може да прости? Кой иска такива жертви? Бог ли е измислил жертвената система, като средство и условие, за да се прости греха? Бог ли е изискал Неговият възлюбен единороден Син Исус Христос да умре като жертва за задоволяване гнева на Отец и за изкуплението на съгрешилите човеци?

Сатана е успял да измами хората и по този въпрос. Популярното християнско учение и плътско-естествено раз-

биране е, че Бог е измислил, поискал и въвел тази жертвена система, която да може да удовлетвори Неговия гняв и чувство за справедливост. Повърхностното, едностранно, традиционно и по инерция четене на Библията, като че ли казва точно това. Но нека да проверим дали и тук също не действа принципа на двуполюсния модел и „отражателя“, който отразява собственото ни повлияно от греха (мерзостно) мислене. Да проследим следните текстове от Писанията:

„Към жертва и принос Ти нямаш благоволение; отворил си уши в мене; всеизгаряне и приноси за грях Ти не си поискал.“ (Псалм 40:6)

„Защото не говорих на бащите ви, нито им дадох заповеди, за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох из Египетската земя; (Йеремя 7:22)

„Защото милост искам, а не жертви; и познаване на Бога повече от всеизгаряния.“ (Осия 6:6)

„Принеси на Бога жертва на хваление и изпълни на Всевишния оброците си.“ (Псалм 50:14)

„Който принася жертва на хвала, той Ме прославя; и на онзи, който оправя пътя си, ще покажа Божието спасение.“ (Псалм 50:23)

„Защото не искам да Ти принеса жертва; всеизгаряния не са Ти угодни. Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш.“ (Псалм 51:16-17)

„Защо ми е ливанът, който донасят от Сава, и благовонната тръстика от далечна страна? Всеизгарянията ви не са Ми приятни, нито

жертвите ви - угодни." (Йеремия 6:20)

**„Затова Христос, като влиза в света казва:
„жертва и принос не си поискал, но си Ми
приготвил тяло; всеизгаряния и приноси за
грех не са Ти угодни.“** (Евреи 10:5-6)

**„И така, чрез Него нека принасяме на Бога
непрестанно хвалебна жертва, т.е. плод от
устни, които изповядват Неговото име. А не
забравяйте да правите благодеяния и да спо-
деляте с другите благата си, защото такива
жертви са угодни на Бога.“** (Евреи 13:15-16)

**„Той ти е показал човече, какво е доброто; и
какво иска Господ от тебе: не е ли да вършиш
праведното, да обичаш милост и да ходиш
смирено със своя Бог?“** (Михей 5:8)

**„Кой е Бог като Тебе, който прощава беззако-
ние и не се взира в престъплението на оста-
налите от наследството Си? Не държи гнева
Си винаги, защото Му е угодно да показва
милост.“** (Михей 7:18)

Посочените текстове показват, че Бог всъщност никога реално не е искал кръвни жертви на животни или хора. Жертвената наказателна и изкупителна система е била необходима (и въведена), за да може грешния човек да повярва, че някой заплаща цената на собствения му грех и той вече може да бъде опростен и спасен. Човекът в помраченото си плътско съзнание провокирано и манипулирано от Сатана е искал (и продължава да иска) някаква жертва като откуп, а не Бог. Изискването на физически жертви за откуп и омилостивяване на богове е идолопоклонство, езичество, а не християнство.

Текста в (Евреи 9:22) в който се казва: „...и без проливането на кръв няма прощение.“ отразява сатанинското и

човешко изопачено, жестоко и помрачено мислене, грешно желание, неправилно разбиране на Божия свят, милостив и ненасилствен характер.

Бог не иска жертви, убийства, кръв и смърт. Той е живот и дава само живот. Сатана е този (и ние като такива „от баща дявола”) които искаме откуп, наказания, възмездие и смърт. Сатана е авторът на смъртта, а не Бог. Сам Исус Христос както вече споменахме, чрез Апостол Павел заявява:

„Защото заплата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, Нашия Господ.” (Римляни 6:23) Казва се, че заплата „На греха“, а не „За греха е смърт. Разликата е огромна. Грехът е който убива, а не Бог! Сатанинската извратена философия, (че правдата и милостта са несъвместими и са в противоречие) мерзостна и изопачена правосъдна система (възприета от естествения плътски и грешен човек) е която иска наказания за греха, кръвни жертви и смърт. Божията правосъдна система (на правда чрез милост, а не чрез наказание) изисква покаяние за греха и дава прощение и живот. Правдата и прощението при Бог не са в противоречие, не са срещуположни, разделени и противопоставящи се, но са в пълно единство и съвършен синхрон. Те отразяват същността на Божия характер изявен на човеците чрез Христос.

„Жертва и принос не си поискал, но си Ми приготвил тяло...” (Евреи 10:5).

А пророк Исаия коментира: „... **а ние Го сметохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен.**” (Исаия 53:4)

Бог никога не е искал да принася Сина Си в жертва, а Му е „приготвил тяло.” В това тяло Христос е трябвало да се доближи до грешния човек, за да може да изяви и разкрие на човеците истинския чудесен, ненасилствен и

милостив характер на Своя Отец. Виждайки този свят характер в контраст със своите нечестиви такива, хората да се покаят за греховете си и Бог да им прости. Адам никога не е поискал прошка от Бог за греха си. Ако беше поискал щеше да му бъде простено. Адам е очаквал, че Бог ще го убие и затова се скрива в градината. Изопаченото му вече (от греха) съзнание е очаквало въздаяние, наказание и смърт и единственият начин да повярва, че може да му се прости е било някой друг да умре вместо него, за да му се прости. След греха Адам веднага е бил готов да прехвърли вината си и да пожертва любимата си до този момент жена Ева само да може той да се спаси. Точно това негово вече изкривено мислене (предадено и на потомците му) е принудило Бог да му даде обещание и надежда за един бъдещ Спасител и Изкупител –

Месия – Исус Христос в (Битие 3:15):

„Ще поставя вражда между теб и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата.“

Изобщо не е било нужно някой да умира или да бъде жертван, за да се получи прощение. Тази истина е представена ясно в Библията чрез историята – притча за блудния син записана в (Лука 15:11-32). Всеки сам може да я прочете. Само ще посочим, че блудният, неблагодарен, непокорен и бунтовен син след дълго скитане по света най-после гладен, изпокъсан и бос, се осъзнава и решава да се завърне при баща си с намерението и молбата, баща му да го вземе при себе си като наемен слуга. Каква обаче е реакцията и думите на бащата? Когато вижда още отдалеч сина си да идва, той се затичва към него, хвърля се на врата му, прегръща го и го целува. Веднага заповядва на слугите си да донесат найхубавите дрехи и обуца с които да облекат и обуют завърналия се син и да поставят зла-

тен пръстен на ръката му. Нарежда да се пригответи голямо угощение и празненство защото: **„този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери. И започнаха да се веселят.”** (Лука 15:24). Не се споменава абсолютно нищо за поискан откуп или жертва от страна на бащата към сина, за да му бъде простено и да бъде приет отново у дома.

Точно такава е истината и за нашия небесен Баща. Той не иска от хората никакви жертви и приноси, за да ни прости греховете освен вяра, покаяние и „дух съкрушен.” Единствената причина за този начин на изразяване (заповеди за жертви, откупи, наказания и убийства) в Библията и представяне на проблема с греха е неспособността на човека да повярва, че Бог е милостив и може да му прости, без някой друг да бъде наказан, убит и да заплати цената на греха.

„Затова Аз им дадох наредби, които не бяха добри, и закони, чрез които нямаше да живеят.” (Йезекиил 20:25)

Човекът е този който е искал и иска откуп, въздаяние и наказание, (което е мерзост) а не Бог. Тази истина вероятно ще се окаже предизвикателство за мнозина и трудна за „преглъщане” и усвояване - „твърда храна.”

Същото е и отношението на Исус към жената хваната в прелюбодейство: **„...Исус каза: И Аз не те осъждам; иди си, и отсега нататък не съгрешавай вече.”** (Йоан 8:11) Нейните обвинители също са си тръгнали бързо и с наведени глави, когато Исус е започнал да изписва с пръст върху земята собствените им грехове. Исус не ги е осъдил и не им е поискал принасяне на жертви. Собствените им грехове, думи и виновна съвест са ги осъдили, както ще бъде съден и всеки един непокаян грешник.

„Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото

с каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят; и с каквото мярка мерите, с такова ще ви се мери. (Матей 7:1-2)

„Защото от думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш.“ (Матей 12:37)

„Вие съдите по плът; Аз не съдя никого.“ (Йоан 8:15)

„Господ е станал познат чрез правосъдието, което е извършил: нечестивият се впримчва в делото на своите си ръце.“ (Псалм 9:16)

Цар Давид сам изрича присъда против себе си, когато пророк Натан му представя случая-притча с бедняка и отнетото му единствено агне:

„...Тогава гневът на Давид пламна против този човек и той каза на Натан: В името на живия Господ, човекът който е направил това, заслужава смърт... Тогава Натан каза на Давид: Ти си този човек...“ (2 Царе 12:5,7 и цялата история от 2Царе 12-та глава)

От хилядите излекувани от всякакви болести и страдания хора, Исус не е изисквал да Му принасят никакви физически жертви. „Но идете и се научете какво значи писаното: **„Милост искам, а не жертви“, защото не съм дошъл да призова праведните, а грешните към покаяние.**“ (Матей 9:13). Грешниците са тези които съдят и се самоосъждат от собствените си помисли, изкривена сатанинска убийствена и мерзостна правосъдна система, погрешни вярвания и философии, „мъдрости“ думи и грехове. Бог не съди и не убива никого.

„Господ ми се яви отдавна и каза: Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да ти показвам милост.“ (Йеремия 31:3)

Ние изобщо не можем да си представим и осъзнаем необятната милост и безусловна любов на Отец към нас и невероятният Му копнеж да се завърнем при Него (чрез Сина), за да ни прости, прегърне, и приеме завинаги у дома във вечността. Причината, че все още сме тук (вече 6000г) на тази покварена и почти унищожена от греха земя не е в Бог, а в нас. Поради коравите ни егоистични, упорити, бунтовни, непрощателни, непокаяни, невярващи умове и сърца, опетнени и неочистени от греха характери. Поради изопаченото ни разбиране и изкривено мислене че Бог убива и иска кръвни жертви.

Правилното познаване на Бога и Неговият милостив характер означава вечен живот:

„А това е вечен живот, да познаят Тебе, Единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил.“ (Йоан 17:3)

„Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм Господ, Който върша милост и правда на земята, понеже в това благоволя казва Господ.“ (Йеремия 9:23-24)

Грешникът, езичеството и огромната част от популярното християнство самоизмамно разделят правдата от милостта, като две противоположни и несъвместими категории.

Божията правда е Божията милост. Двете са в пълно единство и представят съвършенството на Божия свят характер.

„Милост и вярност се срещнаха, правда и мир се целунаха.“ (Псалм 85:10)

**„Правда и правосъдие са основа на престола
Ти; милост и истина ходят пред Твоето лице.“**
(Псалм 89:14)

Сатанинското „правосъдие – мерзост“ (възприето и от човека) изисква жертви, наказания, въздаяния, откупи, кръв и смърт:

„Чули сте, че е било казано: Око за око, зъб за зъб; обичай ближния си, а мрази неприятеля си.“ (Матей 5:38,43)

Божията правда изисква признаване на греха, покаяние, вяра и дава прощение и живот. Неразбирането на тази истина води до ужасна заблуда на християните и ако не я проумеят това може да ги погуби. Милиони хора през вековете са били отблъснати от Бога и погубени за вечността именно по тази причина - от фалшивото обвинение и лъжа на Сатана, че Бог е жесток и ще наказва нечестивите в един вечно горящ пъкъл – ад. Това е отвратително за милостивия Бог и е точно „мерзостта докарваща запустение“ на човешкия ум (вече 600 години) и основна част от отровата във „виното на Вавилон.“ Тъжното е, че и днес в огромната си част християните и почти всички човеци продължават да вярват в този отровен опиум и смъртоносна Сатанинска и езическа лъжа.

Ето какво обаче, казва Исус: **„Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, Който е на небесата.“**(Матей 5:44-45); Апостол Павел съветва: **„Не се оставяй да те побеждава зло; а ти побеждавай зло чрез доброто.“** (Римляни 12:21) И отново думите на Исус: **„И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.“** (Матей 5:48)

Във връзка с Божия характер е и въпроса за края на така нареченото „благодатно време“ В християнския свят

се проповядва, че Бог (след грехопадението) е определил произволно (по своя приумица) един конкретен лимит от време за покаяние на човечеството и щом този период изтече (независимо дали има още хора, които евентуално биха могли да се покаят) Бог ще дойде и ще унищожи всички нечестиви и ще вземе очакващите и познаващи Го вярващи в небето. Това също е една измама и неправилно разбиране и представяне на Божия характер.

Бог е справедлив и милостив и дори да има само един единствен грешник склонен да се покае, Той не би го пренебрегнал, а би го изчакал, за да го спаси. Не Бог е определил, и не Той слага край на благодатното време, а самото човечество. Човешката раса сама ще сложи край на благодатното си време, чрез неверието, закоравяването на сърцето си, в бунта, греха и системното, твърдо и окончателно отхвърляне на Бога. Както в личен план, така и света ще извърши своя „непростим грях“. Не, че на Бог вече времето, търпението и милостта Му са се изчерпали, не че Той повече не иска да прощава, но човекът и човечеството като цяло, само` отхвърля милостта, окончателно се закоравява в греха, неверието и се самоотстранява от Бога - извършвайки самоубийство. Само` прекъсва връзката си с Източника на живота. Когато както в притчата за десетте слуги, целият свят достигне състоянието при което в един глас извика: **„Не искаме този да царува над нас!“** (Лука 19:14), Бог ще уважи тяхното желание, свободна воля, решение и окончателен избор. В момента в който Исус види, че повече няма нито един грешник, който да повярва и желае да се покае ще обяви:

„Свърши се!“ „Който върши неправда, нека върши и занапред неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и праведният нека върши и занапред правда; и святият нека бъде и занапред свят. Ето, ида скоро;

и у Мен е наградата, която давам, да отплатя на всеки според каквито са делата му". (Откр. 22:11-12)

Това ще бъде краят на благодатното време определено не от Бог а от човечеството, което само е пожелало и избрало смъртната си присъда отхвърляйки окончателно и последния призив за покаяние на своя Спасител и Извор на живота.

Следващата измама от пакета с погубващите оферти на Сатана е тази за така наречената „безсмъртна душа и живот след смъртта“. Това е всъщност първата лъжа с която е „инжектирано“ и „заразено“ цялото човечество още от Райската градина, малко след сътворяването на Адам и Ева. Твърдението на Сатана „Никак няма да умрете“ (Битие 3:4) отправено към първата човешка двойка трайно е „инфектирало“ човешката раса и ще я погубва до самия ѝ край. Само малка част от човеците ще успеят да се излекуват, отскубнат и спасят от унищожителното ѝ влияние. Днес тази „инфекция“ носи съвременни и дори научни термини като, спиритизъм, окултизъм, езотерика, уфология-(извънземни, НЛО), карма, паранормални явления, психотроника, екстрасенси, медитация, автогенен тренинг, автоматично писане, левитация, хипноза – месмеризъм и други по-битови имена като баене, гадаене, врачуване и под много други въплъщения и форми погубващи всички слоеве на обществото. Проникнала е в литературата, музиката (включително и в християнската такава), в театър, кино, изкуство, медии. Тази измама е възприета от всички – и вярващи и невярващи, християни и нехристияни. Сърцевината ѝ се състои в твърдението и вярването, че всеки има свой вроден източник на живот, не е зависим за това от Твореца-Бог и може да живее самостоятелно и вечно без Него. Смърт всъщност не съществува, а само преминаване от една форма на живот към друга, постоянно прераждане, превъплъщение (реинкарнация), преми-

наване от физическо към духовно съществуване в други паралелни светове, но не и смърт. Тази лъжа на Сатана е не само първата изречена още в Райската градина, но и най-опасната и смъртоносна от всички. Вярата, че човек има свой собствен вроден живот и сила и е независим от Бог за живота си и „душата му“ може да живее вечно, постига търсената от Сатана цел, а именно – сигурна смърт за наивния грешник. Ако човек има вродена безсмъртна душа той всъщност не може да умре и няма нужда от Бог и Спасител от греха и смъртта. Бог става напълно излишен. Христос става излишен, християнството става излишно. Всеки сам си е бог, „аз“-ът се превъзвисява, всеки сам си е закон и съдия на себе си. Последват гордост, съперничества, бунтове, войни, всякакво зло и престъпления, живот на упорито, съзнателно и постоянно отхвърляне на Бог (което е „хулата против Святия Дух“ и „непростимия грях“) и крайният резултат от всичко това е пълна деградация и сигурна и вечна смърт. Последница от това е и отхвърлянето на буквалния Бог Отец и Син и модела на любящи отношения (Синът обича и се покорява на Отца Си) и води до поклонението пред измисления и несъществуващ бог Троица състоящ се от три съравни и съвечни личности. Всичко това тласка християните и до многобройни други фалшиви учения с пагубни последици.

Вярването в лъжата на змията (Сатана) **„Никак няма да умрете“** (Битие 3:4) означава, че със сигурност ще умрете!

Божието слово казва: **„...душата, която е съгрешила, тя ще умре!“** (Йезекиил 18:4)

Думата „душа“ се среща 1600 пъти в Библията, но никъде не съществува израз „безсмъртна душа“. Под „душа“ Писанието разбира живия човек (тяло и дух; тяло и жизнено дихание вложено от Твореца Бог), а не някаква безплътна, отделна, интелигентна субстанция, която може да

съществува съзнателно извън тялото.

В Псалм 104:29-30 е записано:

„... скриеш ли лицето Си, те се смущават; прибираш ли дъха им, те умират и се връщат в пръстта. Изпращаш ли Духа Си, те се създават и подновяваш лицето на земята.“

„Излезе ли духът му, той се връща в земята; и в същия този ден загиват намеренията му.“

(Псалм 146:4)

И в двата текста се споменава за „дъх“ и „дух“, но не и за някаква съзнателна безсмъртна душа извън тялото. Библията сравнява смъртта със сън и споменава това 53 пъти.

Ето, какво казва още Божието слово:

„...живите поне знаят, че ще умрат, но мъртвите не знаят нищо, нито вече придобиват, понеже споменът за тях е забравен. Още и любовта им, и омразата, и завистта им са вече изгубени, нито ще имат вече някога дял в нещо което става под слънцето. Всичко което намира ръката ти да направи според силата ти, направи го; защото няма нито работа, нито замисъл, нито знание, нито мъдрост в гроба, където отиваш... Синовете му стигат до почит, а той не знае; биват свалени, а той не забелязва това за тях...” (Еклисиаст 9:5-6, 10; Йов 14:21)

„Мъртвите не хвалят Господа, нито онези, които слизат в мястото на мълчанието.“
(Псалм 115:17)

„Но човек умира и прехожда, да човек издъхва и къде е той? Както водите чезнат из

морето и реката пресъхва, така и човек ляга и не става вече; докато небесата не преминат, те няма да се събудят и няма да станат от съня си.” (Йов 14:10-12)

„И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд” (Евреи 9:17)

„И не е чудно, щом Сатана се преправя на светъл ангел, така че не е голямо нещо, ако и неговите ангели се преправят на служители на правдата. Но тяхната сетнина ще бъде според делата им.” (2Коринтяни 11:14-15)

Ето един категоричен пример на действителен случай, който неоспоримо доказва кой се явява вместо починалите хора и ги имитира, внушавайки измамата за безсмъртие на душата и живот след смъртта: „По време на Втората световна война съпругът на една шотландка бил обявен за безследно изчезнал. Тя чакала и се молела за неговото завръщане, но по всичко личало, че е мъртъв. Доброжелателни приятели настоявали тя да отиде на сеанс с медиум и да се опита да влезе в контакт с него. Тя отишла и за своя голяма изненада видяла едно привидение, приличащо на нейния мъж. Те разговаряли и неговият глас имал дори тембъра, който тя добре познавала. Вълнувала се, докато разговаряли по много лични теми... Но представете си нейната изненада и шока който изпитала, когато няколко месеца по-късно нейният мъж се завърнал ненадейно и в добро здраве и сили. Той дори не бил раняван! Един ден не само една изненадана жена, но и целият свят – всички които са положили доверието си в лъжата – ще се събудят за факта, че са били мамени от княза на злото. Тогава обаче ще бъде твърде късно, за да приемат Божията благодат.” (Андерсън, Р. „Тайни на спиритическия свят”, стр. 82-83) Различните форми на окултизма и всички измамни

(небиблейски) учения и външни изяви водят до създаването на зависимост и контрол от Сатана, като крайната цел и резултат е отделяне от Бог, смърт и изгубване на вечния живот. Ето защо Бог ни предупреждава за избягване и прекъсване на всякакви контакти със Сатана и с неговите служители – демони и земните му представители окултисти и спиритисти, врачки, баячки, гадатели, лъжехристи и лъжепророци (които съзнателно или не, под различни маски присъстват и в християнските църкви):

„Да не се обръщате към запитвачите на зли духове, нито към врачовете. Не ги издирвайте, за да се осквернявате чрез тях. Аз Съм Господ вашият Бог.“ (Левит 19:31)

„Да няма сред теб някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, нито прорицател, окултист, гадател магьосник, никой баяч, запитвач на зли духове, врач или човек, който извиква духове на мъртви; защото всеки, който прави тези дела, е омразен на Господа...“ (Второзаконие 18:10-12)

„И когато ви кажат: допитвайте се до запитвачите на зли духове, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Ще прибегне ли до мъртвите заради живите? Нека прибегнат при закона и свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях.“ (Исаия 8:19-20)

„Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, а изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света.“ (1Йоан 1:4)

„А Бог, без да държи сметка за времената на

невежеството, сега заповяда на всички човечи да се покаят.” (Деяния на апостолите 17:30)

Да обобщим казаното до момента по темата: Според Божието Слово в края на човешката история в света ще съществуват само две групи хора – такива, които вярват и следват Исус Христос; и другите които съзнателно или не, измамни или не, се покланят на Сатана (под многобройните му въплъщения, прикрития и форми) и го следват за своя погибел. Неутрални няма да има. Атеистите също ще са в групата на следващите Сатана. Сам Исус Христос е казал: **„Който не е с Мен, той е против Мен; и който не събира с Мен, разпилява.”** (Матей 12:30) Неверието е самоубийство! Прекъсването на връзката с Бог е самоубийство!

Отхвърлянето на Христос е самоубийство! Атеизма е самоубийство!

Окултизма и спиритизма са самоубийство.

Скъпи читателю, ти в коя група си? Размисли добре и вземи правилното решение, за да не бъдеш измамен и изгубен за вечността. Все още има оставащо благодатно време. Все още имаш шанс да смениш посоката. Незабавно скъсай всякакви връзки със Сатана и с неговите слуги, независимо под каква форма са. Последвай Господ Исус Христос за спасение и вечен живот. Времето изтича!

Продължаваме с разкриването на следващата сатанинска измама свързана с времето за осветление и поклонение пред истинския Бог. В началото на (Битие 2:2-3) е записано:

„И на седмия ден, като свърши Бог делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всичките дела, които беше създал. И благослови Бог седмия ден, и го освети, защото в него си почива от всичките Си дела, от

всичко, което Бог беше създал и сътворил.”

А в (Изход 20:8-11) същата тази 4-та Божия заповед от Закона е произнесена и записана лично с Божия пръст на двете каменни плочи с Декалога предадени на Мойсей на планината Синай (Хорив):

„Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко което има в тях, и на седмия ден Си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети.”

Съботния ден е един специален дар, вечен спомен и паметник на сътворението, рожденият ден на света. Едно чудесно благословение за цялото човечество, а не само за евреите както някои проповядват. По това време не са съществували евреи и каквито и да било други националности, а само първата човешка двойка – Адам и Ева. Сътворението (а също и брака) не са само за една отделна нация, а за цялото човечество. Името и принадлежността на този ден също е назван: **„събота на Господа твоя Бог.”** За да няма неразбиране и спекулации относно кой по ред е този седмичен ден, конкретно е казано: **„а на седмия ден, който е събота...”** Това не е неделя, понеделник, вторник... нито първия ден, втория ден, нито третия... **а точно седмия – събота на Господа.** Сатана е успял да изопачи и промени (в неделя) и този специален ден, за да не могат хората да получават, а да се лишават от чудесните ежеседмични (и двойни) Божии благословения. Промяната на поклонението от събота в неделя е един от „шедьоврите” - измами

и фалшификати на Сатана. Повече от два милиарда християни (и всички атеисти) днес се покланят (или почиват) в един фалшив ден – неделя. Първият ден на седмицата – неделя (на латински „диес солис“, на английски „съндей“, на немски „зонтаг“ и на много други езици) означава и се превежда като – „ден на слънцето“. С това съзнателно или не, милиарди човеци се покланят не на Бога-Творец, а на творение, на слънцето, на идол и всъщност на Сатана. Това наистина е страшно и показва колко наивно, безкритично, измамно и грешно е човешкото сърце. Тази промяна не е станала изведнъж, а постепенно с много борби и измами. Исус Христос, апостолите и ранните християни са спазвали съботата. Първият официален граждански неделен закон е издаден на 3.03.321 г. сл. Христос от император Константин. Той гласи: „На почитаемия ден на слънцето (неделя – „диес солис“) нека съдилищата и хората, живеещи в градовете, да почиват, и нека всички магазини бъдат затворени...“ Повече от ясно е, че върху езическия ден за поклонение на слънцето, изкуствено и измамно е прехвърлен фактът на възкресението на Исус Христос в първия ден на седмицата – неделя. Император Константин е следвал политическите си интереси за бързо и лесно приобщаване на езичниците и укрепване на империята си, а не Божиата воля, закони и Свещените Писания, в които няма и дума за подобна промяна. По-късно през 325-та година папа Силвестър обявява промяната на Господния ден от събота в неделя. Църквата потвърждава тази промяна през 364 г. на събора в Лаодикия (който всъщност е римокатолически), като се издава първият църковен неделен закон. Трябва да е ясно, че и двата закона на Константин (политически) и на Силвестър (църковен) са небиблейски, а само човешки решения, които противоречат на Божието Слово.

Католическата църква сама и многократно си е признавала тази промяна, като дори се гордее с този факт. Ето, само няколко такива категорични примера: Католиче-

ският кардинал Джеймс Гибънс пише: „Може да прочетете Библията от „Битие“ до „Откровение“, но няма да намерите нито едно-единствено място, което да разрешава освещаването на неделята. Писанията налагат освещаването на съботата.“

„Добре е да се напомни на презвитерианците, баптистите, методистите и всички други християни, че Библията никъде не ги поддържа в съблюдаването на неделята. Неделята е инструмент на Римокатолическата църква и спазващите този ден спазват заповед на тази църква.“ (Свещеник Брейди в реч публикувана в Ню Джърси Нюз, 18-ти май 1903г.)

„Хиляди години преди да е съществувал и един-единствен протестант, по силата на своята божествена мисия Католическата църква е променила Господния ден от събота в неделя.“ (Католическо огледало, септември 1893г.)

„Ако Библията е единственият водител за християните, тогава Адвентистите от седмия ден са прави в спазването на съботата заедно с евреите. Не е ли странно, че тези, които правят Библията свой единствен учител, следват в противоречие с това традициите на църквата?“ (Конуей. Кутия с въпроси. 1903г.)

„Папата казва: „Чрез моята свята власт аз отмених съботния ден и ви заповядвам да спазвате като свят първия ден – неделята.“ (Американски страж“. Ню Йорк, юни, 1893г.)

Съществуват и още много други подобни изказвания и „откровения“ за това кой е променил съботата в неделя. Днес за голямо съжаление почти целия християнски свят (католицизъм, православие, протестантизъм), а също и атеизма е отстъпил от библейската истина и е възприел тази човешка заповед, превърнала се в традиция, предаване, догма, закон. На всички тях сам Исус Христос задава

въпроса:

„Защо и вие заради вашето предание пресъпват Божията заповед? Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди!“ (Матей 15:3,9)

Исус Христос през целия Си живот е освещавал единствено съботата и е заръчал това и на своите последователи:

„И се молете да не се случи бягането ви през зимата, или в съботен ден.“ (Матей 24:20).

Когато човек бяга, за да спаси живота си няма как да освещава Божия ден. Пророчеството се отнася за разрушаването на Йерусалим от римляните. То се изпълнява в 70та година след Христос. Римските войници предвождани от Тит, разрушават Йерусалим и храма. Малко преди това, обаче Бог отговаря на молитвите на християните, които успяват да напуснат града и да се спасят от унищожението. Бягството им се случва през пролетта и денят е бил сряда. Бог винаги отговаря на искрените молитви и закриля верните Си последователи. Примерът ясно показва, че цели 40 години след смъртта и възнесението на Христос, съботата е била все така освещавана от християните. Исус Христос в смъртта Си също е потвърдил и спазил съботата, като е почивал в гроба **„според заповедта.“** Последователите Му също са почивали в събота, като са отложили помазването на тялото Му с аромати за първия работен ден на седмицата, също **„според заповедта“** (Лука 23:56; 24:1)

Подмяната на събота с неделя и другите посегателства спрямо Закона не са изненада за Бог, а отдавна са пророчувани и записани в Библията чрез пророк Даниил:

„Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния и ще

замисли да промени времена и закони.”(Даниил 7:25)

Това пророчество се е изпълнило точно: - истинските и верни християни винаги са били преследвани и изтощавани; променено е времето за поклонение – вместо Божията събота се празнува неделята, което е грях, посегателство и промяна в Божия закон.

В края на човешката история непосредствено преди Второто Пришествие на Исус Христос, в света ще се разразят драматични събития, свързани с поклонението – на Бог или на Сатана. В съботата или в неделята; на Бог, чрез Неговия „печат” или на „звяра”, чрез неговия „белег”. Както плодът на забраненото дърво е бил изпит за верността на първите хора към Бога, така и в края на човешката история съботата ще бъде разделителната линия и „ябълката на раздора”, последен тест и изпит за верността на човечеството към Създателя. Тези събития са представени със символичен език в последната книга на Библията – Откровение.

Кой е **„звярът”** и неговия **„белег”** и кой е **Божият „печат”**? Книгата Откровение, 13-та глава с пророчески и символичен език отговаря на въпроса кой е **„звярът”**. В стихове от 1 до 10 е описан един **„звярът”,** който излиза от морето и има 10 рога, 7 глави и 10 корони с богохулни имена. А в стихове от 11 до 17 четем за втори **„звярът”** с агнешки рога, който излиза от земята и говори като змей. Внимателното проучване на символите (от теолозите) и изпълнението на историческите факти и събития идентифицират първия **„звярът”** като папството и Католическата църква, а втория, като САЩ с отпадналия от библейската истина протестантизъм обединяващ се с политическата държавна власт. Тези два **„звяра”** са пропити от все по-силно действащите измами и упойващо влияние на спиритизма.

Сега да разберем кой е Божият печат? Всеки печат съ-

държа три елемента: име, титла и територия на владение. В Библията съботата е посочена като Божи печат (знак). В Йезекиил 20:12,20 Бог казва:

„Дадох им и съботите Си да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз Господ, ги освещавам.” Освещавайте и съботите Ми, нека бъдат знак между Мен и вас, за да познаете, че Аз, Господ, съм ваш Бог.”

Ето и трите компонента, които се съдържат в четвъртата Божия заповед, записана в Изход 20:8-11: име – „Господ, твоят Бог”; титла – „Творец”; територия – „небето и земята и всичко което има в тях.” Сега вече е съвсем лесно и няма никакъв проблем да се разбере кой е „белегът на звяра”. Щом съботата е Божият печат, то нейната противоположност (антипод), фалшификат, „белег на звяра” е установената от папството и възприетата от православие, протестантизма и атеистичния свят – неделя. Всичко е пределно ясно. Борбата в този свят и във вселената след грехопадението на Сатана винаги е била за истинското поклонение чрез правилното познаване и разбиране на Божия характер (което е всъщност и великата борба). На Твореца – Бог и Неговият милостив характер и (печат) събота, или на творението Сатана, представен от „звяра” – папството чрез неговия убийствен характер и външен (белег) – неделята. Въпросът е изключително важен и сериозен. Тук изобщо не става въпрос само за спазването на дни, а за идентичност и поклонение. На Твореца - Бог или на творението - бунтовник Сатана. Както вече беше споменато, съботата е рожденият ден на света, един вечен спомен и паметник във времето на акта на сътворението. Тя е едно голямо ежеседмично благословение и наслада за всеки християнин. Една духовна почивка (шабат) в Христос и двоен освежаващ и освещаващ дял и присъствие от Неговия Дух. В съботата Бог чрез Христос „възкресява”,

пресътворява и възстановява с голяма сила увредените ни от греха характери. Тя е и „белегът“ с **Божието име (характер)** изписан на челата (в умовете) на групата от **144 000** преобразени, запечатани, спасени и готови за преселване във вечността вярващи Божии синове и дъщери.

Всички които приемат и отстояват съботата неминуемо ще се сблъскат със силно противопоставяне, ще имат трудности и проблеми от всякакъв вид. Но ще бъдат благословени и закриляни от Бог по времето на тези изпитания. В края на човешката история преди Пришествието, всички които спазват и освещават съботата ще бъдат преследвани, уволнявани от работа, глобявани, икономически блокирани, чрез забрана за купуване и продаване, съдени, вкарвани в затвори... (Откровение 13:16-17). И когато в самия край срещу тях бъде издаден смъртен указ, Бог пряко ще се намеси в земната история, ще ги избави и ще сложи край на греха. Второто Пришествие ще спаси верните Христови последователи за вечността. Сега все още има благодатно време през което всеки сам да размисли над този съдбоносен въпрос и да вземе правилното решение. Днес все още има милиони искрени християни – и католици и православни, и протестанти, които поради незнание, неразбиране, неправилно поучавани и измамвани спазват неделята. Бог ги кани и призовава да се обърнат към освещаването на съботата, да приемат всички библейски истини, да се коригират, да сменят посоката. Да излязат от фалшивите общества (блудницата - Вавилон) и да се присъединят към истинския Божии народ на остатъка:

„И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ.; защото греховете ѝ стигнаха чак до небето и Бог си спомни нейните неправди.“ (Откровение 18:4-5).

Те все още не са получили „белега на звяра“. Но когато неделата бъде въведена от държавните власти с официален закон като задължителна (този процес под различни форми – неделен закон за предотвратяване на климатичните промени и др. вече е в ускорен ход) и те я приемат в противоречие с Божията воля, тогава автоматично ще станат носители на „белега на звяра“. По този начин те ще се самоизключат от Божията защита и ще се изложат на сатанинското, демонското и собственото си погубване.

Днес все още има малко благодатно време, но то все по-бързо и безвъзвратно изтича. Бог обича всички и желае всички да бъдат спасени. Не иска никой да бъде измамен, изгубен и унищожен. Кани всички Свои деца да влязат чрез вяра в съботната почивка за освобождение от греха и смъртта. В (Посланието към Евреите 4:9) апостол Павел заключава: „Следователно за Божия народ остава една съботна почивка.“ Пророк Исаия говори за тази почивка на спасените в Божието царство във вечността:

„Защото както новото небе и новата земя, които Аз ще направя, ще пребъдват пред Мене, казва Господ, така ще пребъде родът ви и името ви. От новолуние до новолуние, и от събота до събота ще идва всяка твар да се покланя пред Мене, казва Господ.“ (Исаия 66:22-23)

В края, ето и един цитат за сериозен размисъл след всичко казано дотук: „Искреността не е достатъчна, за да се осигури спасението. Една лъжа приета с вяра, не може да упражни освещаващо влияние върху живота, или върху характера. Никоя заблуда не е истина. Фактът, че се повтаря или вярва в нея, не я променя в истина... Никога искреността не може да освободи една душа да понесе последиците, защото е вярвала в заблудата. Няма истинска религия без искреност, но човек няма да бъде спасен за

това, че е приемал искрено една фалшива религия. Ако аз следвам фалшив път с искреност, това не е доказателство, че е добрият път, единственият който, би достигнал до моята цел. Господ не иска да се оставим на една сляпа доверчивост, като си въобразяваме, че именно това е вярата, която осветява: на нас ни остава да разберем, къде е истината. Ние трябва да оценяваме духовните стойности с помощта на духовните неща. Да изпитваме всичко и да задържим онова, което е добро, това което Бог одобрява, това което ни представя истинските подбуди и принципите, които трябва да вдъхновяват нашите дела.” (Е.Г.У. Писмо 12, 1890г.)

ПРОГЛЕЖДАНЕТО ОТ САВЕЛ КЪМ АПОСТОЛ ПАВЕЛ

В Библията има една много важна и показателна история. Тя е буквална, когато се отнася за духовното проглеждане за истината (в личен план) от апостол Павел (преди това Савел), но може да бъде използвана и като илюстрация и символ, който се отнася за проглеждането както на християнството, така и на човечеството като цяло. Записана е в Деяния на апостолите. Нека да я проследим и да извлечем необходимите послания поуки и изводи:

„А Савел, като дишаше още заплахи и убийство срещу Господните ученици, отиде при първосвещеника и поиска от него писма до синагогите в Дамаск, така че, ако намери някого да следва това учение, мъже или жени, да ги докара вързани в Йерусалим. И на отиване, като приближаваше Дамаск, внезапно блесна около него светлина от небето. И като падна на земята, чу глас който му каза: Савле, Савле, защо Ме гониш? А той каза: Кой си Ти Господи? А Той отговори: Аз съм Исус, Когото ти гониш. Но стани, влез в града и ще ти кажа какво трябва да правиш. А мъжете които го придружаваха, стояха като вцепени, понеже чуха гласа, а не видяха никого. И Савел стана от земята и когато отвори очите си, не виждаше нищо; и като го воде-

ха за ръка, въведоха го в Дамаск. И прекара три дни без да вижда и не яде, нито пи. А в Дамаск имаше един ученик на име Анания; и Господ му каза във видение: Анания! А той отвърна: Ето ме, Господи. И Господ му каза: Стани и иди на улицата която се нарича Права, и попитай в къщата на Юда за един тарсянин на име Савел; защото, ето той се моли; и е видял един човек на име Анания да влиза и да полага ръце на него, за да прогледне. Но Анания отговори: Господи, чул съм от мнозина за този човек колко зло е направил на Твоите свети и в Йерусалим. И тук имал власт от главните свещеници да върже всички, които призовават Твоето име. А Господ му каза: Иди, защото той Ми е съд, избран да разгласява Моето име пред народи и царе и пред израелтяните; защото Аз ще му покажа колко много трябва да пострада за Моето име. И така Анания отиде и влезе в къщата; и като положи ръце на него каза: Брате Савле, Господ ме изпрати – същият Исус, Който ти се яви на пътя, по който ти идваше, за да прогледнеш и да се изпълниш със Святия Дух. И веднага сякаш люспи паднаха от очите му и той прогледна; стана и се кръсти. А като похапна, доби сила и остана няколко дни с учениците в Дамаск. И започна веднага да проповядва по синагогите, че Исус е Божият Син.“

Всеки грешник (а всички сме грешници) в този свят се ражда духовно сляп и с непроницаеми „люспи“ на очите. За да прогледне е необходимо духовно раждане и отваряне на очите за Библейските животворни истини. Поради греха и измамите на Сатана и плътта цялото човечество е

„сляпо“ и обречено на смърт, ако не се обърне с вяра към Твореца Бог и Неговата съвършена изява - Единородния Божий Син Исус Христос. Няма друг начин за проглеждане, спасение и вечен живот. Тази слепота обаче, не е само за атеистите, но и за всички останали, включително и за огромната част от християнството. Има много и страшни измами (описани в главата за смъртоносните измами на Сатана), всяка от които може да погуби (и погубва) огромни множества, но вероятно най-голямата слепота в края на времето е по въпроса за Божията идентичност и характер. Поклонението на несъществуващия бог Троица или Триединство е поклонение на главния клеветник и измамник Сатана. Вярването, че Бог убива, наказва или измъчва в ада (пъкъла) всеки грешник е най-голямата мерзост и извращение на характера на нашия безкрайно милостив и любящ небесен Баща. Тази „запустителна мерзост“ и клевета зародила се още в небето при бунта на Сатана е заслепила и измамила една трета от ангелите (превърнали се в демони). По-късно след грехопадението на Адам същата мерзост е предадена на потомците му и вече почти 6000 години заслепява, държи в непрогледен мрак и ежедневно погубва милиони и милиарди човеци. В края на времето Бог в голямата си милост и любов изпраща изобилна светлина, („настоящата истина“) за да могат „люсците“ от очите ни най-после да паднат, да прогледнем за действителния милостив и прощателен характер на Отец, да се променим по същия този образ на Отец и Сина и да се спасим. Който приеме тази истина ще живее. Който я отхвърли и заеме позицията, твърдението и отсъждането, че Бог убива, сам ще се осъди и ще извърши собственото си убийство – самоубийство, защото е записано: **„Не съдете, за да не бъдете съдени“; „С каквото съд съдите с такъв ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери“** Всеки човек ще получи това, което е отсъдил и сам си е избрал.

„Защото и Отец не съди никого...“ (Йоан 5:22)

„Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда.“ (Яков 2:13)

Моля се всеки жител на планетата да осмисли и приеме тези библейски истини, „люспите“ от очите му да паднат, за да може подобно на Савел да прогледне и да бъде преобразен, както апостол Павел се е преобразил с Божи-ята благодат, за да живее.

ПЪТЯТ НА ЛЮБОВТА – ОТ ЕРОС КЪМ АГАПЕ

В света съществува три вида любов, която много-добре е разграничена в гръцкия език с думите: „ерос“, „филео“ и „Агапе“. Това са три различни стъпала, три нива във възходяща степен и градация - от „ерос“ към най-висшата „Агапе“.

Първият вид любов „ерос“ е присъща на съгрешилия, с паднало естество, плътски човек. Тя е ориентирана основно към чувствата и е егоистична, ревнива, стремяща се да притежава, да взема, да задоволява собствените си плътски желания, тя е нарцистична – т.е. самовлюбена, насочена навътре, към себе си. Такава „любов“ е временна, условна, неустойчива, променлива и често се и превръща се в омраза.

Второто и максимално постижимо за грешния човек стъпало е – „филео“, в превод братска любов - любов към приятели, към семейство, към род, родина и др. т.е. любов към тези които ни харесват и също ни обичат. Апостол Йоан е записал думите на Исус за тази човешка любов:

„Никой няма по-голяма любов от това да даде живота си за приятелите си.“ (Йоан 15:13)

Апостол Матей добавя други Христови думи и насочва мислите към най-висшата любов:

„Защото, ако обичате само онези, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят

ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.” (Матей 5:46-48)

Третата и най-висша любов „Агапе” е безусловна, себепожертвувателна, любов която само дава, а не взема, любов към враговете и към тези които ни мразят и искат да ни убият. Това е Божията любов. Тя не се основава на чувства, а на отношения и е принцип. Принципите са безусловни и не се променят. Бог никога не се променя. **„Той е същият вчера, днес и довека”** Бог не е само изразител на тази безусловна любов. Той „Е” самата Агапе любов.

„Но Бог препоръчва Своята любов към нас, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас.” (Римляни 5:8)

„Чули сте, че било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.” Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за онези, които ви гонят, за да бъдете синове, на вашия Отец, Който е на небесата.” (Матей 5:43-45)

Ето записаното от апостол Йоан:

„Възлюбени, да се обичаме един друг, защото любовта е от Бога; и всеки който обича, е роден от Бога и познава Бога; защото Бог е любов. В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта – не че ние сме възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си, като умилостивение за греховете ни. Възлюбени, понеже Бог така ни е възлюбил, то и

ние сме длъжни да се обичаме един друг. И ние сме познали и сме повярвали в любовта, която Бог има към нас. Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бог и Бог - в него." (1Йоаново послание 4:7-11, 16)

Апостол Павел също дава описание на любовта:

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал който дрънка. И ако имам пророческа дарба, зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам целия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва. Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите дарби, обаче пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще се прекрати. И така, остават тези трите: вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта.“ (1Коринтяни 13:1-8, 13)

Любовта „ерос“ е временна и егоистична. Любовта „Агапе“ е Божествена, себераздаваща се, себепожертвователна, оживотворяваща и вечна. Тя е самият живот - вечния живот! Любовта „Агапе“ не взема, тя само дава. Любовта не убива, тя дава живот. Бог не убива и не отнема живот – Той сътворява, възкресява, оживотворява,

раздава и поддържа живота! Точно тази Божествена любов трябва отново да се възстанови и изобрази във всеки човек, ако той желае да се завърне в Божието царство. Това е цяла една група от преобразени вярващи в края на времето, която Библията нарича „**144 000**”.

Адам и Ева са били сътворени с „Агапе” любов, „**по Божий образ и подобие**”. Грехът унищожава тази божествена любов и я превръща, трансформира и деградира в „ерос” и максимум до „филео”. Тази изопачена и принижена „любов” не може да води към вечен живот, а само към смърт. Бог в голямата Си милост е предал Сина Си да разкрие и възстанови в човешките умове и сърца Божият характер, тази съвършена, себепожертвувателна и животворяща любов, изразена с живота и най-вече със смъртта на Исус Христос на кръста. Смърт за спасяването на враговете, за убийците, за престъпниците, (какви по плът сме всички ние) за приковаващите Го на кръста, за подиграващите и заплюващите Го, за мразещите и отхвърлящите Го безумни, егоистични и грешни човеци крещящи в истерия: **“Разпни Го!”** Невероятна любов! Любов която миг преди смъртта се моли за враговете си, и изрича думите: **„А Исус каза: Отче, прости им, защото не знаят какво правят...”** (Лука 23:34). Тази любов трябва да се отрази и изобрази във всеки един християнин и във всеки човек който се приготвя за живот в Божието царство. Това е същността на великата борба – борба за възстановяване на Божия образ (характер) в човека, като условие и годност за завръщане в Рая. Всеки който се готви за Христовото второ пришествие и преселване в небето трябва да позволи на Христовия Дух да изобрази в неговия характер любовта „Агапе”. Характер на милост и съвършена любов. Характер, като този, който Бог е изобразил в първия християнски мъченик дякон Стефан:

„А Стефан, изпълнен със Святия Дух, поглед-

на към небето и видя Божията слава и Исус, стоящ отдясно на Бога; Но те като изкрещяха със силен глас, запушиха си ушите и като един се нахвърлиха върху него... И хвърляха камъни върху Стефан, който призоваваше Христа с думите: Господи Исусе, приеми духа ми. И като коленичи извика със силен глас: Господи, не им зачитай този грях..." (Деяния на апостолите 77:55-57; 59-60)

Изобразяването на Божията любов и характер в грешния човек може да изглежда много трудно и с човешки сили е напълно невъзможно. Необходими са обаче усърдна молитва, смирение, послушание и пълно себепредаване на сърцето и ума на Бог, за да бъдат преобразени. Това преобразяване от „ерос“ към „Агапе“ не е човешко, но е Божие дело. Трябва само да повярваме в обещанието и да Му се предадем:

„А Исус ги погледна и им каза: За хората това е невъзможно, но за Бога всичко е възможно.“ (Матей 19:26)

ЗАКОНЪТ НА ЛЮБОВТА

Цялата вселена съществува благодарение на съвършени и неизменими закони. Те управляват и поддържат както физическия, така и духовния свят. Нищо не може да съществува без принципи, правила, ред и закони. Липсата на такива, или нарушаването им, автоматично води до деградация, хаос, смърт и разпад. Творецът на всичко съществуващо, видимо и невидимо - Бог, в голямата Си мъдрост и сила е сътворил една изключително хармонична и с удивителен ред и закони вселена. Закони както за живата, така и за неживата материя. Закони за разумните и интелигентни същества (ангели и хора), и такива за животинския свят управляван от инстинкти и рефлексии. Във всички тези закони е вложена една удивителна мъдрост и Божествена – Агапе любов, защото: **„...Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бог и Бог в него.”** (1Йоан 4:16) Бог е любов и всичко каквото твори и върши е любов. Всички интелигентни същества във вселената се управляват от съвършени духовни принципи и закони гарантиращи едно пълно щастие на съблюдаващите ги. Такъв морален закон Бог е определил и за човешката раса още при сътворението ѝ. Този закон е огледало, изява и същност на Неговия характер, който е Любов.

За голямо съжаление, тази нова раса в лицето на Адам и Ева (своеволно) нарушават тези морални принципи, което води до дисхармония, отделяне от Твореца и смърт. Човеците от безсмъртни стават смъртни и за спасението им се налага Бог да задейства специален спасителен план

и да предефинира и приспособи за падналия вече грешен и с изопачени (егоистични и бунтовни) възприятия човешки ум, закон. За да не бъдат забравени тези предпазни за човека принципи Бог със собствения Си пръст ги е записал на две каменни плочи (скрижали) под формата на 10 заповеди. Нека накратко да ги проследим от страниците на Божието Слово – Библията записани в Изход 20-та глава: „Тогава Бог изговори всички тези думи:

Първа заповед: „Аз съм Йехова, твоят Бог, който те изведох от Египетската земя, от дома на робството. Да нямаш други богове освен Мене.

Втора заповед: „Не си прави кумир или каквото и да е изображение на нещо, което е на небето горе, на земята долу или във водата под земята; Да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз Господ, Твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху децата до трето и четвърто поколение на онези, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения, на онези които Ме обичат и пазят Моите заповеди.”

Трета заповед: „Не изговаряй напразно Името на Господа, твоя Бог; защото Господ няма да смята за безгрешен онзи, който изговаря напразно Името Му.”

Четвърта заповед: „Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, Твоя Бог, да не вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко което е в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети.”

Пета заповед: „Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която ти дава Господ, тво-

ят Бог.”

Шеста заповед: „Не убивай.”

Седма заповед: „Не прелюбодействай.”

Осма заповед: „Не кради.”

Девета заповед: „Не свидетелствай лъжливо против ближния си.”

Десета заповед: „Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито каквото и да е притежание на ближния ти. (Исход 20:1-17)

Първите четири заповеди се отнасят за отношенията на човека с Бога, а вторите шест регулират отношенията между хората (човек с човек, ближен с ближен). Всички тези десет морални принципа не са никакви произволни забрани (както изглеждат на грешника) целящи да ограничават и потискат хората, а точно обратното. Те са една преграда пред злото и греха който води към смърт. Заповедите предпазват от смърт. Те са израз на Божия характер, който е само любов и желае щастие на всички Свои творения. Спазването на заповедите води към живот, а нарушаването им към смърт. Не, че Бог ще убива нарушителя. Престъпникът на заповедите се самоубива, като внася дисхармония в живота си и сам се отстранява от Източника на този живот. Грехът го убива. Неверието убива, егоизма, омразата, презрението, наркотиците, алкохола, цигарите, прелюбодейството разбива брака и семействата и т.н. Бог не убива никого. Законът Му е закон на любовта, и закон не на ограничението, а на свободата. Свобода от грях и смърт. Освен да изяви греха, предупреждава и предпазва, предназначението на закона е и да води самоосъдилият се грешник към Христос, към този, Който единствено може да спасява, прощава, да възстановява и отново да дава живот чрез вяра и искрено покаяние на нарушителя. Зако-

нът не спасява но посочва и води към Спасителя. Апостол Павел е записал:

„Така законът стана за нас детеводител, да ни доведе при Христос, за да се оправдаем чрез вяра.“ (Галатяни 3:24)

Законът е на много дълбоко ниво. Нарушението не е само в извършването на някакво външно действие (на-пример убийство или прелюбодейство), но е на ниво мисъл и вътрешно желание. Самото зараждане на някаква грешна мисъл е вече грях.

Действието е само последица на този вече извършен в ума грях. Сам Исус Христос заявява:

„Чули сте, че било казано: Не прелюбодействай! Но аз ви казвам, че всеки който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“ (Матей 5:27-28)

Това се отнася в еднаква степен и за двата пола. Всяка погрешна мисъл внася дисхармония и рано или късно убива. Трябва да се извърши пълно очистване и преобразяване на ума – от егоизъм към Агапе любов. Това е спасението.

Няма важни и маловажни заповеди. Законът е цялостен, всеобхватен и съвършен. Нарушаването само на една заповед разрушава целия закон:

„... който опази целия закон, а съгрешил в едно, бива виновен във всичко. Понеже Онзи, Който е казал: „Не прелюбодействай!“, е казал и „Не убивай!“ Така че, ако не прелюбодействаш, а пък убиваш, станал си престъпник на закона.“ (Яков 2:10-11)

Същият този закон е представен от Исус Христос в Новия завет под формата на блаженства и в контекста на Бо-

жията любов. Ето, какво Той е изговорил в така наречената „Планинска проповед“:

„А Исус като видя множествата, изкачи се на хълма; и когато седна, учениците Му дойдоха при Него. И като отвори устата Си, поучаваше ги казвайки: Блажени бедните по дух, защото е тяхно небесното царство. Блажени скърбящите, защото те ще се утешат. Блажени кротките, защото те ще наследят земята. Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. Блажени милостивите, защото на тях ще се показва милост. Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога. Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божии синове. Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Блажени сте когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мене; Радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата, защото така гониха пророците, които бяха преди вас.“ (Матей 5:1-12)

Божият закон е израз на Неговия непроменим характер който е Любов:

„И един от тях законник, за да Го изпита, зададе Му въпрос: Учителю, коя е най-голямата заповед в закона? А Той му каза: Да възлюбиш Господа твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум. Това е голямата и първа заповед. Втората подобна на нея е тази: Да възлюбиш ближния си както себе си. На тези две заповеди се крепят целият закон и пророците.“ (Матей 22:35-40)

Исус обобщава и потвърждава, че целият Божи закон

с всичките заповеди е израз на Неговия характер който е любов.

Ето какво още казва Исус за заповедите:

„Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както Аз опазих заповедите на Моя Отец и пребъдвам в Неговата любов.“

(Йоан15:10)

„Ако Ме обичате ще пазите Моите заповеди.“

(Йоан 14:15)

„Защото ето какво е любов към Бога: Да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки.“ (1Йоан 5:3)

„Това е Моята заповед: Да се обичате един друг, както Аз ви възлюбих“ (Йоан 15:12)

Апостол Йоан добавя:

„И любовта е това: Да ходим по Неговите заповеди. Тази е заповедта, в която трябва да ходите, както сте чули отначало.“ (2 Йоан, 6 стих)

„И от това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пазя, е лъжец и истината не е в него.“ (1 Йоан 2:3-4)

Апостол Павел прави заключението:

„Не оставяйте на никого длъжни в нищо, освен един друг да се обичате, защото който обича другия, изпълнява закона... Любовта не върши зло на ближния; следователно любовта изпълнява закона.“ (Римляни 13:8, 10)

В голяма част от християнския свят (основно в протестантизма) се проповядва, че Божият закон е еврейски,

остарял, невалиден, „прикован на кръста“. Това е една страшна сатанинска измама. На кръста е „прикована“ и прекратена единствено жертвената система, (изисквана от грешния човек поради неспособността му да повярва, че може да бъде простен и спасен по друг начин – само чрез покаяние и Божието прощение) защото истинската Жертва – Исус Христос вече е принесена. Законът обаче е вечен и непоклатим, както характера и трона на самия Бог. Законът е изява на Божията, воля, характер и управление на вселената. Без закони няма управление, както във физическия-материалния, така и в духовния свят. Ако няма морален закон няма как да съществува и грях. Апостол Павел обяснява: **„Не бих познал греха, освен чрез закона.“** (Римляни 7:7) Законът е който посочва греха и нуждата от Спасител. Сам Исус Христос ясно и категорично заявява:

„Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам: Докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне.“ (Матей 5:17-18)

Любовта и справедливостта не са в противоречие. Евангелието и закона са в пълен синхрон. Божията правда е милост и прощение. И двете са част от Божия характер. Милостта и прощението не противоречат на правдата и справедливостта. Вярата не премахва закона: Апостол Павел отново е пределно ясен и категоричен:

„Тогавя чрез вяра отменяме ли закона? Да не бъде! Но утвърждаваме закона.“ (Римляни 3:31)

„Тогавя какво? Да грешим ли, защото не сме под закон, а под благодат? Да не бъде!“ (Римляни 6:15)

Библейската дефиниция за грях е следната: **„Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие“** (1Йоан 3:4) Законът е израз и копие на Божия характер. Тоест грехът е нарушение, неразбиране, погрешна представа, противопоставяне и отхвърляне на Божия милостив характер. Ако ние мислим и проповядваме, че Бог убива, че Той е такъв, какъвто всъщност не е, това показва, че вършим беззаконие, че грехът вече е навлязъл в нас, и е започнал да ни убива.

Христос – Единородният Син е живата изява на Божия (на Отец) закон-характер, въплътен и разкрит чрез живота Му пред хората.

Целта на спасението е Божият закон на милостта и любовта да бъде правилно разбран, възстановен, записан и изобразен отново и завинаги в човешкия ум, характер и сърце, а не само на външни каменни плочи. Това е самото спасение, едно блаженство, голяма радост и наслада за всеки който приеме с вяра тази чудесна животворна истина.

Псалмопевецът цар Давид го е изразил по следния начин:

„Драго ми, е Боже мой, да изпълнявам Твоята воля. Да! Законът Ти е дълбоко в сърцето ми.“ (Псалм 40:8)

ТРИТЕ ПОСЛЕДНИ ВЕСТИ КЪМ СВЕТА

В последната книга на Библията – Откровение има записани три вести, които са едновременно и призив и предупреждение към човечеството в края на този грешен и бунтовен свят, преди Второто пришествие на Исус Христос на земята. Нека да ги проследим:

„И видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ, племе, език и люде. И каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът на Неговия съд, и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята и водните извори.

И един друг ангел, втори, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудстване.

И друг, трети ангел, вървеше след тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ, и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му.” (Откровение 14:6-10)

Ще разгледаме последователно и накратко всяка една

от тези три вести представени с пророчески, образен, метафоричен и символичен език.

Първата призовава хората в края на времето да се „убоят от Бога“, да Му отдадат слава, защото е настанал часът на Неговия съд, и да Му се поклонят като Творец на всичко съществуващо.

Изразът „**бойте се от Бога**“ е отново специфичният „огледален“ език на Библията, съобразен с грешното мислене на падналия човек, за да може той да бъде достигнат на нивото и в жалкото състоянието в което се намира. Грешният човек се страхува от Бога и може да повярва, че му е простено и може да се спаси, само ако някой бъде наказан и да заплати и изкупи греховете. Следващата стъпка, обаче е да израсне във вярата и да проумее и разбере, че истинският Бог не е жесток, строг и убиващ, а многомилостив, състрадателен и любящ Баща, който не иска и не раздава наказания и смърт, а само живот. За да се „убоят от Бога“ те първо трябва да Го познаят и да Го разграничат от останалите, хиляди измислени, фалшиви и несъществуващи езически, жестоки, убиващи, идоли – „богове“. Не бог Троица, а „Единствения истинен Бог“ на вселената. Не един убиващ и жесток бог, но Бог на милостта, прощението и Агапе -любовта.

Какво означава и какво е страх от Бога? Библията дава верните отговори. Това не е някакъв панически, вцепеняващ, парализиращ и убийствен страх от един жесток, изключително безмилостен, изискващ кръвни жертви и безкрайни откупи строг съдия. Ето какво е записано:

„Началото на мъдростта е страх от Господа; всички, които се водят по Него са благоразумни; Неговата хвала трае вечно.“ (Псалм 111:10)

„Страхът от Господа е началото на мъдрост-

та и познаването на Светия е разум." (Притчи 9:10)

„Страх от Господа е да се мрази злото; Аз мразя гордост и високомерие, лош път и извратени уста.“ (Притчи 8:13)

„...но за самите призвани, и юдеи и гърци – Христос, Божия сила и Божия премъдрост.“
(1Коринтяни 1:24)

„А от Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение и изкупление.“ (1Коринтяни 1:30)

Казано е, че страхът от Бога е „мъдрост“, а също и „да се мрази злото“, и че тази „мъдрост и премъдрост“ е самият Господ Исус Христос – „Божия премъдрост.“

Това означава, че страх от Бога е да се мрази всеки грях – зло и да се познава Исусовия милостив и любящ характер, който е точно копие и съвършена изява на характера на Отец. Страх от Бога – „**бойте се от Бога**“ означава човек да се страхува и „**бои**“ от греха-егоизма в собствения си характер (който е само зло) и ни погубва, а не от святия и милостив Бог изявен чрез Исус Христос. Да се боим от Бога означава, да се покаяваме за греховете си (които ни убиват), да се смиряваме и да молим с вяра, Бог да ни очисти от всеки грях, от всяко „**петно или бръчка, или друго това нещо**“, от неправилното разбиране на Божия характер, за да станем годни за небесното царство и вечността.

След това вестта казва: „**и Му въздайте слава**“! Как да въздадем слава на Бога? Божията слава е Божият свят, милостив и любящ характер.

„Тогава Мойсей каза: Покажи ми славата Си. А Господ му отвърна: Аз ще направя да мине пред тебе цялата Моя благодост, и ще проглася пред теб Името Йехова; и ще покажа милост

към когото ще покажа, и ще пожаля, когото ще пожаля.”(Изход 33:18-19)

„Господ мина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилства с милост и вяност.” (Изход 34:6)

Единственият начин по който ние можем да въздадем слава на Бог е чрез изявата и възстановяването „**по Божий образ и подобие**” на нашия увреден от греха самоубийствен характер. Възстановяването може да стане само със силата на Христовия Свят Дух, който да ни очисти и да ни преобрази отново в първоначалното състояние и характер на Адам и Ева преди грехопадението. Това е именно процесът на освещението и подготовката за завръщане в Рая. Този Богоподобен – Христорподобен, „Агапе” характер трябва в края на времето да се отпечата и изобрази в цял един народ, в цяла една група наречена „**144 000**” която да представи правилно, да реабилитира и прослави пред света и пред цялата вселена своя чудесен, любящ Творец. Който не разбира и отхвърля истината за (Отец и Сина), а приема измамата за „Троица -Триединство” и клеветата, че Бог е строг, убиващ и жесток, а не милостив, прощателен и любящ, не може да бъде запечатан с „Божия печат” (име – характер) на челото си, (твърда, окончателна и непоклатима убеденост на ума в тези истини) не може да стане част от групата на **144 000**-те и няма да влезе в Божието царство. Не, че Бог го изключва, човекът сам се изключва с погрешното си разбиране за Бога и негодния си за небето характер. Невъзможно е човек да се завърне в Рая и да получи вечен живот, ако не познава и отразява правилно своя Небесен Баща и характера на Неговото царство. (Йоан 17:3)

След това вестта продължава с думите: „**защото настана часът на Неговия съд**”. В други преводи „**часът когато**

Той ще съди." И двата варианта са правилни, защото от една страна Сам Бог доброволно е предоставил и разкрил оклеветения Си от Сатана характер за отсъждане пред творенията от цялата разумна вселена чрез съвършената изява на този характер от Божия Син Исус Христос, а също и от човешката група с преобразени и възстановени характери в края на времето точно преди Пришествието. От друга страна и грешниците също са на съд, като отхвърлящи Бога и нарушаващи Неговия морален Закон (законът на любовта). Трябва да се проумее, че не Бог, а грешниците сами се осъждат чрез своите действия на бунт, неверие, непокаяност, неправилни разбирания за Божия характер и погрешни решения. Отхвърлящите Бог, сами отхвърлят живота, отстраняват се от Извора и се самоосъждат и самоубиват. Исус казва на съгрешилата жена: **„Нито Аз те осъждам.“** Цар Давид сам произнася присъда над себе си, когато е изобличен от пророк Натан. Исус Христос заявява:

„Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такова ще ви се мери.“ (Матей 7:1-2)

„Защото Отец не съди никого, но е дал на Сина власт да съди всички, за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, Който Го е пратил.“ (Йоан 5:22-23)

Ето как съди Сина:

„Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син. И ето какво е осъждението: Светлината дойде на света и човеците обикнаха тъмни-“

ната повече от Светлината, защото делата им бяха зли." (Йоан 3:17-19)

„...и ако някой чуе думите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не дойдох да съдя света, но да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди. Словото, което говоря, то ще го съди в последния ден." (Йоан 12:47-48)

Тези които повярват в Исус Христос, признаят всичките си грехове, покаят се за тях и предоставят умовете и характерите си за пълно очистване ще бъдат спасени и няма да дойдат на съд. Сам Исус Христос е заявил това:

„Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт към живот." (Йоан 5:24)

Край на първата вест завършва с думите: **„и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.**" Тоест поклонете се на Твореца – Бог. От появата на греха, чрез претенциите и бунта на Сатана в небето, борбата винаги е била за поклонение – на Бог или на Сатана. Повече от ясно е, че творенията дължат поклонение на своя Създател-Бог, Който постоянно поддържа живота им, а не на разбунтувалото и самозабравило се творение – Сатана, част от ангелите (демони) и падналите в грях **„коравоврати и твърдоглави**" човеци. Поклонението включва два елемента – точно време (ден), който е четвъртата Божия заповед: **„събота на Господа Твоя Бог.**", а не сатанинската (диес солис – ден на слънцето), измамна и въведена от папството – неделя. Поклонението включва и правилното разбиране на идентичността, на истинския Бог Отец и Неговия единороден Син Исус Христос (а не на несъществуващ бог Троица), а също, милостивия, любящ и простителен характер на Отец изявен чрез Сина, а

не такъв на един разгневен, жесток, отмъстителен и убиващ Бог. Поклонението в неделя (диес солис) е поклонение на творението, на слънцето (Ваал), на папството, на Луцифер – Сатана. Поклонението на бог – „Троица“ или „Триединство“ е езичество, (поклонение на тройния египетски слънчев „бог“- „трикветър“ (фигура образувана от три преплетени слънчеви диска) – измислените „богове“ Хор – изгряващото слънце, Амон Ра – обедното слънце и Озирис – залазващото слънце). Фигурата се използва и в други древни езически религии и народи освен Египет. Същият този „трикветър“ е изобразяван и често присъства на папските (католически) одежди и тиари (корони) на понтифекса. Този езически символ вече е навлязъл и в повечето протестантските църкви. Това е идолопоклонство и прославяне на чужд - триглав бог – „Троица“, който не е никой друг, а самият архиизмамник и „баща на лъжата“ - Сатана. Измамата е съвършена, както за езичниците, така и за почти цялото християнство.

Втората ангелска вест съобщава за падането на „великият Вавилон“, който е „**напоил всичките народи с виното на своето разпалено блудстване.**“ Това разбира се отново са символи. Кой и какво е **Вавилон**? Защо и как е паднал? Какво е упойващото „**вино**?“ **Вавилон** от книгата Откровение символизира една фалшива богопротивна (наказателна) система въведена от Сатана и основаваща се на стойност чрез вродена сила, собствен независим от Бога живот, качества и постижения, в противовес на стойност чрез отношения, родство и синовност представени пред вселената от Бог Отец и Неговия Син. Първата система води до идолопоклонство, гордост, себевъзвеличаване, несигурност, страх, съперничества, насилие, убийства, войни, грях и смърт. Всички езически религии (принасящи изкупителни и умилостивителни жертви, т.е.- спасение чрез собствени заслуги и дела) както и атеизма, са основани на този себеунищожителен и смъртоносен принцип

и модел. Втората система на стойност по наследство, чрез любящи отношения между Отец и Син – Исус Христос води до вяра, себепредаване, доверие, подчинение, спокойствие, благодарност, милост, прощение, радост, наслада, спасение и вечен живот. Най-яркият изразител на този измамен **Вавилон** за края на времето описан в Откровение е Папството и католицизма (едно прикрито с „християнска“ маска, покръстено езичество) в съюз с отпадналия от Библейската истина протестантизъм (дъщерите на **Вавилон**), използващ и обединяващ се с политическата (държавна) власт. „**Виното**“ на **Вавилон** с което той е упоил всичките народи не е нищо друго освен фалшивите, учения - доктрини, практики, унищожителни влияния, окултизъм и спиритизъм, по-подробно описани в главата – „Смъртоносните измами на Сатана“. Можем да споменем като основни такива живот след смъртта – безсмъртна душа; Божият закон – невалиден - „прикован на кръста“; „святост“ на неделята; поклонение на несъществуващ бог Троица или Триединство; вярването, че Бог убива и наказва всеки грях и характерът му е строг, безмилостен и жесток; разделянето и противопоставянето на правдата на милостта, на любовта (евангелието) срещу закона. Падането на **Вавилон** е момента на ясното разкриване пред света на всички тези измами и маски, зад които се прикрива сам Сатана. Това е един възходящ и прогресивен процес чиято кулминация и пълно „падане“ ще бъде когато в края на времето цял един народ, верен остатък от „**144 000**“, чрез променения си по „**Божия образ и подобие**“ характер, изяви (в контраст) на сатанинския (такъв), всички тези лъжи и представи вярно, отрази и реабилитира пред света и вселената истинския любящ характер на Отец и Сина.

Третата ангелска вест предупреждава „**със силен глас**“ за последиците от следването и поклонението на този „**Вавилон**“ представен чрез „**звяра**“ и „**неговия образ**“ и приемането на „**белег на челото или на ръката.**“ Резултата от

това следване и фалшиво поклонение ще бъде - „**Божият гняв**”. Както вече беше коментирано в частта с въпроса за поклонението (в събота или неделя), в 13-глава на Откровение паралелно има представени също два звяра – един който излиза от морето и има 10 рога, седем глави и десет корони с богохулни имена; и втори като излизащ от сушата имащ два рога прилични на агнешки, но говорещ като змей. Символизмът продължава и в тази последна вест. „**Звярът**” от третата вест е същият като този излизащ от морето и това отново е папството и католицизма. Аналогът на „**звяра с двата агнешки рога**” - „неговия образ” е САЩ с отпадналият протестантизъм (представен и като „дъщерите на блудницата”) обединен със спиритизма, политическите сили и мощ на държавната власт. Винаги в историята когато има обединение на църква с държава, на религиозна с политическа власт, последват гонения (инквизицията, „Вартоломеевата нощ”) на несъгласните другомислещи вярващи, насилие, кръвопролития и смърт. Това ще се случи и в края, точно преди Второто пришествие. В света ще съществуват само две групи хора (които вече се оформят). Едните (мнозинство) покланящи се на „**звяра и Вавилон**” носещи неговия „**белег**” – неделята и преследващи със злоба втората малобройна, но вярна и уповаваща напълно на Бог група (наречена **144 000**) имаща „**Божия печат**” – съботата и променен Христов подобен характер. Когато бъде издаден смъртен указ срещу верните на истината християни, Бог ще се намеси пряко и ще ги избави винаги от този грешен и самоосъдил се свят. „**Божият гняв**” както вече беше разгледано в книгата, не е някакъв акт на насилие от Божия страна, а последиците от самоосъждането на грешника при реалната и видима среща с абсолютната чистота, святост, и любов на Исус Христос „**идващ на небесните облаци със сила и голяма слава**”. Именно тази безкрайна чистота и святост на Божия Син ще бъде като „**огън пояждащ**” в очите и усещането на грешника, в

пълен контраст със собствената му греховност, недостойнство, самоосъждане и вина, която ще го унищожи.

Вестите на трите ангела са вестта и истината за оправдание и спасение чрез вяра, а не чрез никакви човешки дела. Вяра в Божия Единороден Син Исус Христос и Неговите дела извършени за спасението на човека, а не обратното. Вяра и познаване на Божия милостив и ненасилствен характер. Тези вести са предупреждение, а не заплаха от Божия страна. Трябва да се „боим“ не от Бог, а от себе си, от Сатана, от демоните, от греха и собствените си помрачени и измамни умове, сърца и увредени (егоистични) характери, които ни убиват. Погрешната ни вяра и непознаване на Бога ни убива, а не Той. Бог ни обича безкрайно, като Негови деца и по всевъзможни начини се опитва да ни спаси, (най-вече от самите нас) а не да ни убие.

Тези три последни вести трябва да достигнат до всеки един жител на планетата. Всеки човек да ги разбере правилно, (а не само да ги чете, разпространява и изговаря механично) да ги осмисли и вникне в същността им и да предприеме необходимите мерки и промени във вярата си, в живота си, за да не погине безсмислено, но да може да се спаси от греха и да живее вечно на пресътворената и напълно възобновена земя, в прякото и видимо присъствие на Бог Отец и Неговия Единороден Син – Исус Христос.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Надявам се, че с тази малка книжка и с Божията помощ поне с малко съм успял да помогна на всеки който търси истината и смисъл на живота си. Сигурен съм, че прочитането ѝ ще предизвика три различни реакции. Едната е приемане на написаното, втората е отхвърляне като ерес, а третата е лично изследване (както **беряните**), за да проверят и проучат „**дали това е вярно?**“ Бих насърчил всички обаче, към безпристрастно, задълбочено, самостоятелно и с молитва изучаване на представените въпроси от Божието Слово. Препоръчвам всеки да чете Свещените писания през Божия поглед и „обектив“, а не през своя погрешен (егоистичен) и повлиян от Сатана такъв. Четенето през неправилните „лещи – очила“ ще води единствено до неправилно разбиране и тълкуване, последвано от неправилни решения с трагични последици – самопогубване и смърт. Вярата е личен въпрос и всеки сам определя бъдещата си съдба. Тази вяра обаче е правилна и спасителна само когато и както е записано в Библията е от слушане (четене и изследване) на Христовото слово. Човешката мъдрост и философии по въпросите на вярата са напълно безполезни и както се казва в Словото:

„човешката мъдрост е глупост“; ...но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха.” (Римляни 1:21-22)

Нека всеки да се обърне към Божията мъдрост и пре-

мъдрост – която е Самият Спасител на света – Исус Христос и Неговото Слово – Библията. Моля се всеки да е:

„...бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи.” (Яков 1:19)

Моля се за изобилни Божии благословения, духовни просветления и прозрения за всеки читател. Всеки да осмисли и разбере библейските истини, за да може да вземе своевременно правилни решения за живота си и бъдещата си съдба.

Един съвет от апостол Павел:

„И това вършете, като знаете времето, че часът е вече настанал да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото когато изпърво повярвахме. Нощта премина, а денят наближи: и тъй, нека отхвърлим делата на тъмнината и да се облечем в оръжието на светлината. (Римляни 13:11-12)

Накрая, ето и няколко насърчителни обещания, призови и думи на надежда от Писанието към всеки който повярва и последва Исус Христос по обратния път към Рая - към дома:

“Вкусете и вижте, че Господ е благ; Блажен оня човек който уповава на Него.” (Псалм 34:8)

„Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени и Аз ще ви успокоя.” (Матей 11:28)

„А Исус му каза: „Ако можеш да повярваш! Всичко е възможно за този, който вярва.” (Марк 9:23)

„Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда.” (Йеремия 29:11)

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ (Йоан 3:16)

„Да не се смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. В дома на Моя Отец има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че където съм Аз, да бъдете и вие.“ (Йоан 14:1-3)

Завръщане в Рая

Решението ми да напиша тази книжка е с цел да помогна в търсенията и разсъжденията на всеки мислещ читател, който си задава сериозни въпроси относно смисъла и целта на живота. Въпроси относно Бог, вярата, християнството, правилното разбиране на Библията, предстоящите събития в света, съдбата на човечеството като цяло и на всяка една отделна личност.

Молитвата ми към Бог е всеки читател да бъде ръководен от Христовия Дух, за да може правилно да разбере написаното, което да го подтикне към сериозен размисъл, лично задълбочено изучаване на Божието Слово, за правилното му разбиране, което да му послужи за духовно израстване, освещение, благословение, за корекции на вярата (ако това е необходимо), и преобразяване на характера, за спасение и вечен живот.